

Melania Cuc

GRAAL

roman

Editura NICO

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CUC, MELANIA

Graal / Melania Cuc ; ed.: lector Nicolae Băciuț. - Târgu-Mureș : Editura Nico, 2007
ISBN 978-973-1728-44-5

I. Băciuț, Nicolae (ed.)

821.135.1-31

Coperta aparține autoarei

Editura NICO

Str. Ilie Munteanu nr. 29

Târgu-Mureș

Apărut 2007

Copyright © Melania Cuc 2007

Toate drepturile rezervate

Lector Nicolae Băciuț

Format 32/61X86, coli tipo 11

Tehnoredactare Sergiu Băciuț

Tiparul executat la Intermedia Group

Târgu-Mureș, str. Poștei nr. 1

ROMÂNIA

ÎNTR-UN DEMERS « INTERACTIV »

Ce e frapant la *Melania Cuc*, de la bun început, e modernitatea scriiturii. Siguranța scrisului, dincolo de toate cochetăriile autoarei. Apoi mai e și ideea narațiunii, care-și face consubstanțial travaliul scrisului, pe care-l topește în structura sa, făcând din narator personaj, într-un demers « interactiv ».

Aparent, romanul, refuză realul, dintr-o prudență juridică, opțiunea pentru ficțiune aducând « liniște », protecție, autorului, deși acesta se hrănește din real, chiar dacă e un realism magic, mai degrabă.

Și spațiul în care se localizează acțiunea romanului iese din geografie, Satul fără Nume, cu toate referințele sale istorice, acesta fiind greu reperabil. Și personajele își refuză identitatea, prevalând încărcătura lor simbolică : *Lebăda*, *Mirele*, *Regizorul* etc.

Satul își pierde nu doar dimensiunea sa definitivă, ci devine chiar platou de filmare, iar « filmul » este unul din polii romanului. Naratorul participă la filmări, ca figurant, ca observator : « De câteva zile încoace, îmi pierd vremea pe platoul de filmare, mai prind un zvon, o bârfă, mă documentez pentru cartea mea viitoare ».

Disputa autoarei nu este doar cu personajele sale, ci și cu ea însăși. Cele două fețe ale autoarei, partea țărănească (*Varvara*) și cealaltă, urbană (*Melania*), scriitoarea, nume îngemănate, își revendică prioritățile (*Melania* “prenume blând ca mielul hrănit la turmă”, *Varvara* “prenume primit la cristelniță și pe care îl trag după mine de-o viață, ca pe o trenă plină de scaieți vineți”, « *Varvara - Melania*, cele două cotiledoane ale seminței din care germinează, crește, se răsucesc pe vrej viața cărții pe care îmi propun s-o încep și s-o (și) închei într-un număr de...zile”.

Autoarea nu se lasă însă sedusă de himere, “Știu, spune ea, că nu dețin identitate duală, totul este doar un truc suficient de periculos pentru a nu trișa cu mine însămi, pentru a rezista până la capăt pe linia de plutire.”

Scriindu-se pe sine, autoarea romanului se joacă cu destinele personajelor sale, le provoacă, le împinge spre derapaje existențiale: « -Ești o pacoste, femeie ! Te joci în nasturi cu oamenii », îi reproșează unul din eroii săi.

Există și patimă și patetism al scrisului în această carte : “Scriu în draci, scriu cu furie și fără compătimire de parcă de pagina asta ar depinde pe viitor politica globalizării, a ecologiei, a înarmării și autodistrugerii omenirii!”, spune autoarea, mereu preocupată de scrisul său : “Scriu, adică... scriam de câteva zile bune, trăgeam la litere ca și cum asta ar fi fost să fie ultima carte pentru care mi s-a dat dreptul la inspirație”. Scrisul e o dispută nu doar a celor două fețe (*Melania / Varvara*) ale autoarei ci și a realului cu imaginația (ficțiunea): “Viața bate imaginația celui mai talentat scenarist - îmi spun cu satisfacție galopantă și... dau să trec de introducere, sărind peste punctul culminat, să îi și fac, cărții mele, finalul”.

Mizele cărții sunt multiple: “Eu scriu o carte care ar trebui să reprezinte lumea întreagă și nu doar o ciozvărtă strict subiectivă, din spațiul imaginar prin care tot mă învărt ca găina în jurul ogrăzii.”, “pornesc în căutarea a ceea ce cred eu că este Graalul meu personal?” Dar, până la urmă, și autoarea se întreabă ce e Graalul: “Scriu din nou despre Graal. Simt că îl vreau, că îl am, că îi pipăi metalul și nestematele toate înfipte ca dinții de copil în gingie, în zgura foiței. Asta-i Femeia! Asta-i Graalul, doar o pată roșie pe o rochie albă. Atât!”

Cartea se desfășoară pe mai multe nivele. Autoarea deplânge și o lume dispărută, pe care o reconstituie din amintiri disparate, punând-o în opoziție cu un prezent lipsit de consistență, ostil chiar, intersectând amintirile cu flashuri din actualitate.

Acest roman se susține și prin dimensiunea sa autobiografică, autoreflexivă, autoreferențială.

Nu în ultimul rând, cartea are o tentă polemică, cu Marele Critic, instanță la care se raportează adesea demersul autoarei.

Graal e și o carte despre travaliul/ aventura/ bucuria scrisului. Finalul rămâne însă deschis: “Acum, până și eu, autorul, sunt derutată, defel duală - partea țărănească cu cea urbană nu se mai luptă între ele pentru o idee.

Sunt doar o femeie, una care scrie despre destine foarte posibile - o tipă în blugi și bluză de mătase improșcată, pe locul de sub inimă, cu picuri de sânge sau ... poate-i numai cerneală”.

NICOLAE BĂCIUȚ

Capitolul 1

-Nu am nici un chef de cartea asta, îmi zic. Facerea ei este ca și cum un prunc mi-ar da semn că nu vrea să vină pe lume.

Ș-apoi, nu e vorba nici de gestație, nici de travaliu... iar de va fi să vină și ziua sorocului, *nașterea* nu se desăvârși nici cu bisturiul, nici cu forcepsul.

Nu există până în clipa asta, scris pe pagina electronică, decât titlul - *Graal* - un substantiv clănțanit de atâtea ori în gura ai rea și întruna flămândă a lumii, încât nu știu de ce mi l-am ales dintre atâtea alte titluri de best seller sigur, tocmai pe acesta.

Nu știu nici de ce aș scrie tocmai eu o astfel de carte...

În răstimp, nu am muncit de doi bani, nu am gândit defel narațiunea, care nu se coagulează singură în scheme.

- Am drept la vara asta!- îmi tot repet și nu prea am stare. Nu mă fixează o secundă întreagă în scaunul meu ergonomic din fața computerului.

Alerg de colo-colo prin lume, îmi caut și găsesc de rezolvat o mie de probleme *urgente* și... pur efemere.

Dau din coate, mă lupt cu alții pe viață și moarte, de parcă acum ar fi ultimul anotimp în care îmi e dat să mai fac o faptă ce ar putea să mă apropie fie și numai cu o dungă de unghie de dumnezeire.

Se anunță instant caniculă, furtuni magnetice, implozii și explozii stelare, galaxia mai mică va fi înghițită de galaxia mai mare... Tsunami, tornade, prizonieri și invalizi de război pe vreme de pace, copii sfârșind de bătrânețe în orfelinate precare...

Asta aud, asta văd toată ziua și la TV și-n viață, numai că... eu sunt destul de încăpățânată încât să insist, să mă detașez de cotidianul călcând imperial peste cadavre de plante și animale.

Îmi este lehamite, m-am cam săturat de scenarii testate pe pielea *prostimii*, care dovedește încă o dată, că nu se mai satură de circ și pâine cu apă.

-Am să mă retrag în *turnul de fildeș!* Am să mă aștern pe scris, atacând frontal Ficțiunea!

Păi da, pentru că ea, Ficțiunea, este ca plastilina; moale, ieftină și gata să se modeleze fără crâcnire până și de degetele copilului.

Ficțiunea nu te *trage* în justiție, nu te așează pe scaunul electric dacă nu îi convine cum ai pus-o în pagină, cum ai răstignit-o pe fila de hârtie - îmi repet și dimineața și seara, constatând, mai apoi, cu indiferență totală:

-Sunt lașă!

Așa poate părea la prima privire, numai că eu știu că pot; sunt în stare să și *scriu*, când fi-va să fie ziua potrivită, cartea adevărată!

- Nu merită să-mi bat capul tocmai astăzi cu *fleacuri*, să-mi pierd timpul, care mă înhață, se joacă cu mine de-a șoricelul cherchelit și pisica cea proastă! - spun în timp ce zilele și nopțile mele bune mi se strecoară ca zerul din caș, printre degete.

Abia de mai observ că mi-a mai rămas doar o felie străvezie din vara ca o vântoasă.

Peste grijile mele trece trăsura cu snopi de dovleac înflorit. Trece și stăpâna dovleacului - o femeie îmbătrânită în rochie cenușie și cu un coș de nuiel în loc de coroană, pe creștetul capului.

Ea, Cenușăreasa, are trup de amforă cu mir de măslină și mers de cadână, așa cum pune, cum apasă talpa piciorului peste clavicula zilei de luni, pășește în pumnul zilei de marți, apoi sare peste miercuri spre joi, pentru ca... de vineri să intre în sâmbătă, ziua când încep toate nunțile de Duminică.

-Ea e sclava, eu sunt stăpâna! - mă amăgesc, mă mint, în timp ce proiectele mi se adună ca muștele-n strachina cu colostru, în agenda cu numere impare de telefon.

Ar trebui să le sun pe Mona, pe Adi... Să formez numărul Trecutului dinspre Viitor?

Sigur sunt prinse cu Viața lor - nu o să le deranjez - mai bine stau la computer și scriu!

- Gata, am spart gheața! – îmi zic și mă felicit, ba chiar lucrez *pe literă*, schimbând un aliniat, mai trasând o virgulă, mai pocnind în țeastă un punct imposibil...

Dincolo de geamul cu pistrui de muscă domestică, forfotește maiaua scandalului public.

- Nu-mi pasă! - bravez și constat că... nu sunt chiar imună la toate cele câte îi sunt date unui om în viață.

Eu pot scrie oricând și oriunde! Cel puțin așa am declarat infatuată și pe propria-mi răspundere, odată.

Numai că, dacă e să stau izolată de lume, păi, să tot fie pe o vreme de moină sau, și mai bine, pe viscol, când cade iarnă numai potrivită pentru prășila câinilor de Alaska.

Atunci să mă trezesc diminețile, ca dintr-un cocon de bumbac albastru, să-mi beau cafeaua în greierușul tăcerii teribile, când totu-i troienit de la un capăt la altul al străzii și nu se mai aud înjurăturile șoferilor, nu se mai vede lumina din farul mașinii salvării...

În decembrie, casa mea-i mereu oblonită și împăinejnită de mormăitul computerului, timp cât să-mi citesc mesajele intrate în Inbox mult după miezul nopții trecute...

Acelea sunt clipele care mă îndeamnă la muncă, care îmi pun mintea de primat evoluat pe scara domnului Darwin, în funcțiune.

De parcă aș intra cu piciorul gol în valul oceanului, așa mă strecor de ușor în devălmășia ideilor ce mă așteaptă să le dau sens și personalitate.

Aleg un substantiv, acroșez altul, adjective, verbe... Nu formez propoziții și fraze, ci lanțuri de Acid dezoxiribonucleic, imagini din lumină puțină și umbră grasă ca bobul de linte la apă.

Iarna, cărțile mele se scriu ca și singure.

Pentru *croșetatul* ăsta tainic și aproape mecanic, nu am fost pusă pe plită ca o prepeliță, doar *criticată* am fost, o dată și fără să mi se acorde circumstanțe atenuante.

Marele Critic nu mă place ca scriitor, ca om nu mă cunoaște...

-Ce pot face?

-Ceea ce știi mai bine. Scrie!

Mă pleznește peste gura cam mare, apoi și peste stânga, peste mâna care duce artera cu sângele veninos către inimă...

-Scrie! - îmi poruncește Varvara, celălalt prenume primit la cristelniță și pe care îl trag după mine de-o viață, ca pe o trenă plină de scaieți vineți.

Dacă unele odrasle de familie moștenesc casete cu bijuterii, castele și codrii cu terenuri de vânătoare, s.r.l.-uri cu profit net, frumusețe fizică cât să se tot privească-n oglindă și un sac cu inteligența nativă... eu am primit cu act de bottez, prenumele cu care nu sunt în prietenie ca margarina pe pâine.

Varvara, așa s-a numit bunica și sfânta aceea, la care se roagă minerii când intră în șut și o înjură de *mamă* când ies, cu silicoză-n plămâni.

Var-va-ra... despart pe silabe și simt gust de rosătură de șmirghel în gură.

Prenumele ăsta nu obosește niciodată să facă, cu mine, pe maștera.

Melania! Ei da, ăsta este prenume blând ca mielul hrănit la turmă. Nu-i mofluz, nu-i obraznic, nu - nu se ține *umbră* de mine.

De-l rostesc îl și simt pe vârful de limbă, dulce ca mierea albinei. Și pe buricul degetului de-l pipăi, mi se pare pufos ca melana sintetică.

În calendarul ortodox și Sf. Melania are cruce *roșie*.

Varvara - Melania, cele două cotiledoane ale seminței din care germinează, crește, se răsucește pe vrej viața cărții pe care îmi propun s-o încep și s-o (și) închei într-un număr de... zile.

Vanitatea, săraca, cum se mai ținea ea, ca un scai, după mine!

De ieri, sunt din nou în Satul fără Nume.

Un loc în care Veșnicia nu mai poartă opinci, nici cătrință de lână seină. Doar rochii de la *sold* și adidași ieftini, de China.

Melania s-a cam moșmondit prin ogradă toată dimineața, udând florile; prin casă, bătând colbul din unghere și alungând în lumea largă vreo cinci muște (diptere) grase ca niște vițele.

Varvara a fiert ciorba pentru amiază, a spălat vasele și... mi-a deschis laptopul.

Este tare insistentă, vigilentă cu mine, și tare hotărâtă că... trebuie să învăț și eu *disciplina*.

- Scrie! Așa, trage la *galere!*...

Tu, Melania, te vei împoțona cu majuscule daurite, pe coperta de carte.

- Și... ce ai vrea? Să te duc și pe tine în lumea *a' bună*, țărancă năroadă?!!

- Țțț! Acol' nu-i de mine. Aș călca sigur în *străchinile* cele doar spoite cu aur. Eu am de secerat orzul, de măturat ograda... și să-ți fac patul, să-ți servesc cafeaua, leneșă incurabilă!

Așa aruncă vorbele Varvara, tare și cătrănită, apoi, pentru a mai netezi cele asperități - așa cum făcea și în copilăria comună - îmi ciupi sfârcul urechii și dispăru în grădină.

Odată debarasată de partea țărănească din mine, acum am tot timpul din lume la dispoziție să mă privesc în oglindă. Colo, o femeie normală și nu una formată din două detalii diametral opuse.

Cele două prenume ale mele, ca și satul cu orașul, se ciondănesc întruna:

Varvara:

-E prea cald în casă!!

Melania:

-Ba, e prea frig afară!

Varvara:

-Asta-i ziua ta proastă!

Melania:

-Ba a ta, ba a ta; pușchea pe limbă!

Foarte departe de psihanaliza mea păguboasă, de ambițiile și angoasele mele de *scriitoare*, așezat în șezlongul din curtea plină cu flori, Mitruț citește ziarul, unul vechi și pe care l-a împrumutat de la dom' Vali.

Iaca, un posibil personaj de roman este și domn' Vali?

Deține cu acte șapte găini ouătoare, un cocoș cu coada ca focul și o mulțime de cd-uri cu Gutză, Ceaikovski, Maria Lătărețu...

Uneori, când îl cam roade singurătatea, deschide larg fereastra și ușa... Să iasă în lumea largă fumul de țigări proaste și toate acordurile muzicale; așa alandala, amestecate. Nu doar vecinii, tot Satul fără Nume se încarcă atunci cu atmosfera aia specială.

Tot dom' Vali plivește răzorul cu ceapă de apă, stropește cartofii cu soluție de exterminat gândacii de "Colorado" și face comandă la "Cartea prin Poștă" pentru seria de albume de artă și "biografii celebre"- volume destule cât să-i înjumătățească din pensie.

La ceasul acesta din zi, doarme, somn dulce de amiază.

Lucia, cealaltă vecină, este o doamnă, ca mine. Noi nu avem grija purceilor, nici a găinilor, suntem singurele femei din Satul fără Nume care ne permitem să privim amurgul în timp ce bem cafea din cești de ceramică veche.

I-am bătut de trei ori la ușă, nu mi-a răspuns nimeni.

Preoteasa!

Locuiește în casa de peste gardul de sârmă împletită, dar nu se zărește nici în ogradă, nici în grădină. E la oraș sigur.

Deși constat că sunt cam singură în *zonă*, nu mă simt părăsită, nu intru încă în panică.

În canicula turbată de dinainte de vijelia anunțată de Guvern cu steag roșu, s-a instalat liniștea nefirească, păsloasă.

- Totu-i să rămân în casă, să mă concentrez pe pagină, să concep *ceva* mai de Doamne-ajută.

Nu, nici îndemnul ăsta nu mă lasă să merg mai departe.

- Da' ce! Se va face gaură-n Cer dacă mai amân scrisul cărții cu o singură clipă?! Doar cât să mă *conectez* la energiile cosmice, dând raita printre zarzavaturile și florile din grădină... - zic și mă și ridic de pe scaun.

Iau *mobilul* în buzunar, în caz că m-ar suna Mona, Adi sau... careva dintre prietenii sau oficialii dornici să mă felicite pentru Premiul... !

Am tot timpul din lume la dispoziție.

- Voi scrie sigur la carte începând de mâine!- mă asigur, vorbind tare și cu o simplitate de-a dreptul dezarmantă.

Mâine? Da', cum să încep o lucrare taman la spartul săptămânii!?!

Nu sâmbăta, luni este ziua mea norocoasă!

Așa să fie!

Recunosc, uneori sunt cam *lasă-mă să te las*.

Hei, dacă aș fi numai Varvara, și aș semăna cu bunica, aș fi iute ca sfârleaza, aș arde ca focu'!

Eu mi-am ales să fiu Melania, prenume dat de nănașa după nevasta avocatului - una elegantă și care nu ieșea niciodată din vilă fără pudră pe nas și ruj gras pe buze.

Uff, numai că, azi, prenumele meu de țărancă pare a se ține de mine! Mă trage de mânecă, mă duce spre dealul cu ceea ce a mai rămas din zestrea fostei comunități cooperatiste.

Acolo mai există delnița în care bunica seceră încă din amintire. Umblă numai în cămașă de cânepă aspră și cu clopul de paie, ars de soare și ploaie, peste costița căruntă.

Ea e slabă și toată o bură de polen scuturat din florile de cicoare, sânziene și maci sălbatici peste sudoarea care-i curge din tâmple-n șiroaie, i se înnoadă în barbă.

Se aplecă, ia mănunchi cu mănunchi lanul în seceră...

Hârști! Hârști...!

Retează firele, se ridică, se aplecă, iar se ridică... Repetă gestul de milioane de ori, zilnic...

Epiderma ei, mirosind a pâine și buruiană, pleznește, sângele scurs îi pătează cămașa fără ca bătrâna să simtă durerea fizică.

Ea înaintează, merge, se târăște ca o gănganie albă și deșelată peste miriștea cu ouăle prepelițelor gata eclozate, în dogoarea de iulie.

Lângă bunica sunt eu, un copil prost ce privește doar jocul norilor de pe cerul vopsit ca un tavan de carton.

Uneori mă îndemn, fac mănunchiuri, adun spicele pe care tata le va lega, pe răcoare, în snop cu un curmei de răchită.

- Dumnezeule, s-au spânzurat îmbrățișate!- exclamă Mitruț cu un fel de disperare neputincioasă și aruncă cât colo ziarul, cu tot cu știrea sinistră, în iarbă.

- Cine? Întreb eu palidă și ca atunci trezită din somn, dar cu acea curiozitate suficient de morbidă ca să-mi fie, imediat, rușine de mine.

- Cum, cine?!?! Gemenele, clujencele a'lea! Îmi explică el, ușor iritat de ignorața-mi în materie de *subiect* de presă, gata să facă un efort în plus, să-mi citească *pe diagonală* toată gazeta.

- Uite, sunt, adică... erau studente, fete deștepte... Au cumpărat sfoară... Phii, au sfârșit împreună...

El continuă să-mi facă *revista preseii*, în timp ce imaginația mea de scriitor îmi dă ghes, lovește din coate, mă calcă pe bătăături și-mi iese prima în față; înhață informația crudă, o distorsionează și abia apoi mi-o afișează întregă, diformă și macabră, ca pe o plasmă de televizor.

Dintr-o clipă în alta, nu mai aud și nu mai *văd* decât cele două sinucigașe - trupuri șui, abia sărite din adolescență, strânse unul în altul, bălângănindu-se ca niște clopote la doar un lat de palmă deasupra pământului!

Sunt gemene ca miezii de nucă și sunt și... nu sunt identice...

Nu sunt ficțiune ca prenumele mele îngemănate, pe care le pun întruna în poziție de luptă, le strig:

-Acțiune!

Sau... le dau doar un brânci. Așa cum ai face cu coada unor cocoși de Guatemala.

- Din știrea asta scot o carte *bombă*!

Nu am nevoie de cine știe ce inspirație, de ficțiunea afurisită, de acel conflict artificial creat. Asta-i! Viața bate imaginația celui mai talentat scenarist - îmi spun cu satisfacție

galopantă și... dau să trec de *introducere*, sărind peste *punctul culminat*, să îi și fac, cărții mele, *finalul*.

Dar ce scriitor e ăla care nu bea o cafeală?

Nu, mai bine iau un pahar de apă cu o felie de lămâie... Îhh, mi s-au strepezit dinții.

Înapoi, la ficțiune!

Pe spătarul scaunului din fața mea, ca o aripă abia smulsă din umărul unui înger derbedeu, văd cum stă spânzurată bluza mea de mătase albă - un obiect de vestimentație pe care-l aleg ori de câte ori mi se oferă prilejul să particip la o conferință de presă, la un simpozion sau la un vernisaj - tot întâlniri mondene pentru micuța mea urbe cu patină medievală.

Bluza mea, de felul ei albă ca laptele, are un cearcăn roșu și nu mai mare, nu mai mic decât petala unui mac sălbatic.

Observ stigmatul prima dată și sunt derutată. Gata, îmi trec degetele peste claviatura computerului, care, dacă ar fi un clavecin și nu creier cu circuite electronice, ar scoate sigur sunete mult mai interesante. Renunț pentru azi la lovit tastele.

Prind, trag de țesătura aia subțire cu forță nepotrivită, de parcă nu ar fi vorba de un veșmânt de femeie, ci de un trup gata răstignit pe lemnul din care cuiele rânjesc, niturile de lac strălucesc, mă privesc cu o agresivitate de care mi se face teamă.

Roșul mustește real în fibra textilă.

Nu, nu este vopsea de prăvălie.

Dacă aș fi tot atât de nebună pe cât sunt de curioasă din fire, aș putea să miros, să gust, să simt pe limbă sarea hematiilor...

Mă abțin la timp de la gestul necugetat pentru a reconstitui, din detaliu în detaliu, ziua care a precedat plecarea mea din oraș către sat.

Da, da... am umblat creanga, am alergat cu facturi la Bancă, după răsaduri de petunii la piață...

Unde nu am ajuns, dar sigur nu am fost nici la măcelărie, nici la hala de carne și nici la chirurgie sau la stomatologie...

Am trecut și pe Galeria de Artă, cu gând să mai prind Expoziția despre care-mi vorbise Maria.

Deh, pictorul 'cela este chiar Artist, nu *ciortan* ca mine, care, vorba lui' Mitruț, mă cam bag în tot ce ține și nu ține de o femeie de 47 de kile.

-Oh, bluza mea preferată! - suspin de-a dreptul melodramatic, apoi o iau, o mototolesc îmbrățișând-o ca pe o rudă dragă și incurabil bolnavă.

O stare indefinită, un *ceva* rece-fierbinte, defel lumesc, mă prinde de la călcâie spre glezne, urcând spre genunchi, ajunge la talie, mă strânge de gât... nelăsându-mi timp să aflu dacă greșesc.

- Organic... anorganic...?

Întrebarea asta prostească se ridică furioasă precum aburul din oala cu ciorbă de oase.

Dacă roșul acela-i sânge de adevărat, nu ar fi trebuit să fie demult închegat?!

O fi sânge de sfânt ce-a trăit aici, pe pământ!

Atunci, da, se poate oricând transforma, să fie când lichid, când lichefiat, sfidând toate legile cu care, ca oameni de bun simț, ne-am obișnuit să nu le ieșim din ritm și cuvânt.

Sunt ca un detectiv aflat la prima sa pistă de urmărire-n direct. Tot ceea ce am în *arsenal*, în *dotare*, nu e rodul unor studii avansate, nici exerciții după texte preluate întocmai din sfinte incunabule.

Nu sunt nici pregătită să cred fără să și cercetez și... insist, trag iar și iar de țesătura fină, trag așa, fără milă și fără nici o noimă.

Am întins de tot piepții subțiri, spetele late și mânecile bluzei mele de mătase. Am închis și deschis de zeci de ori ori la rând, toți nasturii 'ceia, din material plastic, dar care imită în strălucire sidetul.

Dacă aș avea un microscop, o baterie de reactivi de duzină la îndemână... Nu am și nu voi găsi nici hârtie de turnesol în tot Satul fără Nune și fără pretenții la gloria lumii.

-Organic, anorganic... repet din inerție fatalistă și doar pentru că silabele acestea mi s-au înșurubat deja în memorie.

- Dacă este vopsea, cum se face că nu se ia nici cu apă de ploaie, nici cu săpun bun, nici cu ulei de mâncare?

Aș da ultimul ban din chimir să aflu, să știu, dacă e sânge de om sau numai reacția unei combinații de chimie, un amalgam de oxizi, folosit în compoziția picturii de pe simeze.

Ieri, am ajuns acolo, la spartul *târgului*, pe când exponatele se adunau, se împachetau în maldăre de ziare, de către echipa aceea de meșteri renumiți în panotare.

Pereții, tus'patru, uniți în arcuri și bolți medievale, se eliberau de succesul expoziției anterioare, pentru a primi imediat opera unui alt maestru în materie. În vitrină, spre stradă, se vedea deja cuibul (natural), cu ouăle (naturale) ale Păsărilor, titlu de prezentare, ce avea să țină afișul expunerii următoare.

Din lucrările care fuseseră un mare succes, mai zăbovea pe pereții cu stucatură specială o singură pânză. Părea ca uitată, așa cum se întâmplă cu un ciorchine de strugure, după ce au trecut prin podgorie culegătorii-n octombrie.

Fără ramă sofisticată, pe fondul tipic, clasic, pocalul era așezat, nu cu penelul, nici în vopseluri, ci de mâna unui orfevrier din Ev Mediu.

Sigur m-am apropiat, am privit ca miopul - clipind în scăpărarea flamei aparatului care suda vergi lungi de metal, în grilajul antifurt, din geamul alăturat.

Vasul cu foiță de aur mă atrăgea, mă incita să-l ating, să-i pipăi buza unsă cu uleiuri, să-l salt, să-l trag din întreg și... așa, el fiind doar un detaliu perfect, să-l duc înapoi, la locul de drept, în lăcașul cel vechi.

Sigur deținea, cu certificate, patina unui timp demult pierdut, și mai avea, mai presus de toate, puterea de-a ieși din lucrare în realitate. Era, nu mint, era un potir numai potrivit de-a fi lustruit cu praf de curățat Luna și Soarele.

Nu mai știu dacă atunci m-a ciupit nebunia, m-a îmboldit curajul de-a atinge obiectul aproape sacru cu mâna.

Poate că el, vasul, s-a aplecat din pânza pictată, a prelins vin din vopsele peste încheietura drepte mele cu brățări zornăind ca niște tinichele...

Afară, pe stradă, în lumea sufocată de atâtea cutume, nimeni nu avea timp nici de mine, nici de o pictură care nu avea încă un nume.

Doar eu am văzut ridicându-se din vasul jumătate cu vin, jumătate cu sânge, am văzut născându-se un porumbel, unul alb alb. S-a săltat mai apoi, ca din cuib, și-a scuturat penajul peste dalele de gresii bătrâne, peste salopetele salahorilor... peste bluza mea de mătase albă... A zburat razant spre turnul cu ceasul ce merge la secundă de o sută de ani, fără ca mâna de om să îl ungă, să-l repare sau să-l *întoarcă* în cheie.

În locul acum cu trup dar fără de suflet, pânza pe sub eboșă, pe sub culorile de ulei... s-a destins, s-a întins ca o femeie ieșită din somn și din vis. Apoi, țesătura s-a deschis celulă după celulă, ca o epidermă de fecioară mirosind a cânepă topită în saramură.

Tot acel mecanism, aparent fără stare, s-a pus în mișcare, colo, un soi de circuit-închis de vene și artere, potrivite pentru a lega și a dezlega o inimă de bărbat de una de femeie.

Din punctul meu de vedere și luând acum în studiu *subiectul*, Graalul acela ar fi fost perfect potrivit pentru a ilustra cu el o copertă de carte.

Mă pregăteam chiar să iau notițe, să fac schițe... când, pe neașteptate a bătut de trei ori gongul în turnul orașului.

Stropul de *roșu* din vasul gata golit se ridicase, trecuse deja peste starea de Artă, se revărsase din cadru și din vopseluri, se prelingea, se întindea ca melcul limax pe pereți, pe podele, spre strada pe care treceau milioane de cetățeni liberi, în automobilele lor, de serie.

Peste noi toți, vii și morți, porumbelul alb sfârșea ca un fluture fixat de un entomolog, într-un insectar din Muzeul de Naturale.

Ca ziarist, eram gata să pun întrebări, să iau pulsul momentului, pentru *Faptul divers*, aș fi zăbovit sigur și fără de sens, dar... țărâncă din mine mă cicălea, mereu îmi zicea că... de ce-mi pierd vremea bună de strâns otava pe șes, stând așa ca vițelul la poarta 'ai nouă, dinaintea unui simplu *desen*?

Apoi, au pus stăpânire pe sală alți inși în salopete cu buzunare și ecusoane de firmă internațională. Și-au împărțit egal ciocanele, cuiele, schița amabalajului...

Poc, poc!...

Într-o clipă, sicriul picturii aceleia formidabile a fost gata; colo, doar o cutie din scândură cu o lacrimă de rășină gata să se topească, să se prelingă din fibră în fibră.

Au trecut trei zile de la întâmplarea aceea.

Sunt din nou în sat și este trecut de miezul zilei. În arșița nepotrivită unei zone colinare, țărna din grădina cât o năfrămuță are călcâile tare crăpate.

Moare pe picioare puiul de vișin, pe care l-am plantat, cu mâinile mele de scriitoare, în primăvara trecută. Cleiul scurge prin pleznitură din scoarță, se coagulează galopant în broboane cum e chihlimbarul.

Milioane de insecte programate pentru lanțul trofic aleargă, se combină în rut, apoi seucid între ele, peste frunzele plantei foarte bolnave.

Alături, în brazdă, celălalt vecin al nostru, inginer agronom cu experiență în domeniu cât să coordoneze producția vegetală a unui județ eminent agricol, tratează *cultura* de dovlecei cu ierbicid. De azi în trei zile, garantat, petecul de țărână va arăta ca după explozia de la Hiroșima...

Nu-mi pasă, ageamie în materie cum sunt, mă și văd învingătoare, pozând cu talpa pantofului așezată pe jugulara Naturii!

Mai mult de atât, no coment!

- Poate va veni totuși și ploaia aia grasă, una molcomă ca vaca cu lapte, zic, când cerul pare că se sumește, se adună în haite de nori suri și apoi scânteiază fulgerul pe capul de deal, perpendicular pe antena de telefonie mobilă.

Acolo este punctul de pe boltă unde, noapte de noapte, văd pulsând satelitul de comunicații. Cine, ce, unde și de ce comunică?

- Ce-ți pasă!? - mă pun la punct singură, efect al zicerii că cine știe prea multe moare repede.

În Calendar, e ziua Tuturor Sfinților și, dacă aș avea acces la Internet, sunt sigură că aș găsi mesaj de la Maestru, care nu uită să ne amintească în *bloc*, că... suntem vanitoși și insignifianți dinaintea Eternității.

Poate, pentru că mă simt vinovată că nu mai beau apă din fântâna săpată de tata, în ogradă, (acum, *consum* apă *plată*, ambalată în PET-uri și valorificată prin Bodega comunală) îmi amintesc mereu de bunica.

Într-o zi ca asta, ea s-ar fi dus la biserică, s-ar fi rugat la icoane pentru sănătate și bani.

Bani, mulți bani, pentru că banii constituiau singura putere pe care o recunoștea ea, după Dumnezeu, desigur, și în care își punea toată nădejdea.

Acum, careva din sat a deschis, a dat la maximum radioul. Spikerița repetă știrea cu închisorile secrete ale corporației multinaționale.

Subiectul îmi trece ca un glonț pe lângă ureche. A doua știre mi se pare mult mai importantă - ministrul de externe în funcțiune, tocmai ia *ceaiul* cu subșeful Puterii Mondiale. Cu băiatul ăsta, cu ministrul, îmi zic, chiar am împărțit pagina și *mezelul* pe același ziar, în redacție.

Asta era *demult*, pe când nu se implementaseră pe la noi nici tipografiile digitale, nici telefoanele mici cât un creion.

-Deh, fiecare cu norocul lui! – suspin cu ranchiună.

-Nu te mai offica, fetițo. Nici tu nu ai ajuns rău de tot. Nu-ți forța norocul! – mă pune la punct partea țărănească, practică, a conștiinței mele, pe care o urăsc de aș scoate-o la licitație.

-Dacă era după tine, țărâncă fudulă, am mai fi rămat și azi cu sapa-n țărână. Eu, cea cu pretenții și dragoste de carte, te-am tras din noroi pe asfalt, te-am introdus în *sfera* culturii!

-Halal *cultură*! Fără bani în pungă...

Mai bine te gândeai la un proiect continental pentru *cultură* intensivă de melci, de spanac,

...

Tu ești muiere, nu ești capabilă să faci o carte mare ca 'mericanul cela cu codu'! Ehe, ăla da romancier. A câștigat sigur o avere!

-Numai la pungă ți-e mintea! Nu ai auzit că banii nu fac casă bună cu celebritatea?!

-Faimă pe burta goală nu doresc nici dușmanilor.

-Fie. Hai să facem pace.

Mă prind chiar acum de scris, încep o... Carte.

-Cum vrei, dar sigur... vei consuma curentul electric cu calculatorul 'cela degeaba! Eu încerc să trag un somn bun, de amiază.

Constat că am ieșit întregă din dialogul dintre cele două părți ale personalității mele duale - rurală și urbană - dintre cele două prenume, Varvara și Melania, conștientizând că jocul pe care îl inventasem în glumă, odată, risca să mă depășească, să devină ceva mai mult decât o licență scriitoricească.

Dinafară pereților casei mele, ploaia prinde să toarne ca din glăleată peste fereastră. În fundal, ca într-o pictură de la tarabă, curcubeul colorează strident cerul, în formă arc voltaic.

În sfârșit, am reușit să scap cu bine, să fac pace cu partea aceea din ființă-mi, care se crede încă plină de țărână sub unghii și cu miros de leșie în cosiță, dar pe care, eu continui să o încălț în pantofi cu toc cui, să o coafez și să-i vopsesc cosița cu loreal-uri promoționale.

S-a lăsat și răcoarea, una bună și amestecată cu miros de buruiună strivită de grindină, stare potrivită pentru a scrie poeme, nicidecum proză cu pretenție de-a fi citită și de alții înafară de mine.

Îmbrac bluza mea prefertă fără să-i mai caut calități sau defecte, o trag peste brațe și sâni, peste umeri... ca și cum aș vrea să-mi țină și de ger și de caniculă, nicidecum să mă apere de o ploaie normală de vară.

Am încopciat cu atenție toți nasturii șlefuiți într-un atelier de duzină, doar niște accesorii la țesătura care, de data asta, pare a fi proaspătă, curată ca și cum un spiriduș abia ar fi tras-o de pe războiul cu pânzele de păianjen.

Mă privesc în oglindă. Pata de vopsea sau de sânge, de odinioară, a dispărut, sau... poate că nici nu a existat în realitate.

Pieptii în croială normală se mulează după bustu-mi micuț, se împart pe clini, se ridică și iar se așează peste cupele sutienului de dantelă neagră, adastă ca o pasăre ce încearcă să-și depună oul într-un cuibul vecinului, unul mai norocos.

Dincolo de fereastră cu perdele moderne, ploaia s-a oprit brusc sau poate a făcut-o cu *încetinitorul*, dar unitatea de timp ca măsură a tuturor lucrurilor, pentru mine, nu mai are nici o relevanță în ultimele ore.

Bluza de mătase prinde să se întindă, să se lățească, să-și troznească încheiturile, trăgând mânecile cu tot cu brațele mele, așezându-le în cruce chiar peste locul unde va fi trebuit să fie plexul solar.

Acum, propriile-mi membre superioare mă sugrumă, îmi taie respirația, așa cum se străduiesc, ele, să se nădească, să se lege-n nod dublu chiar în mijlocul spetelor.

Sunt legată snop, ca într-o cămașă de forță.

-Așa va fi în ospiciu, gândesc cu detașare, ba chiar insist ca-n delir: Trebuie să fii nebun *de legat* să-ți abandonezi trupul și sufletul pe mâna unor oameni care...

Acum, respirația mi-a devenit sacadată, rarefiată, nu-mi mai găsesc cuvintele, și o amorțea plăcută se întinde în rețeaua țesutului muscular, anihilând o crampă dureroasă, care doar ea încearcă să mă aducă înapoi, în realitatea brutală.

-Magneziu. Substanța asta-mi lipsește din oase... zic și zâmbesc, gândindu-mă că ar trebui să mănânc mai multe nuci, arahide, boabe de linte!

Îmi aud propriile-mi vorbe strigate ca într-un spot de publicitate, declamate chiar, și nu mi se pare defel periculoasă secvența asta, eu fiind obișnuită cu jocul de-a Viața și Moartea.

-Ia, să văd câte file am scris la carte!

Nici măcar una?!!!!... -se miră și mă scoate imediat din coșmar, partea cea *harnică* din ființă-mi. Doresc să mă lepăd de năravurile prostești, mă cert inistând un pic cam prea mult și fără efect.

-Nu știi ce-o fi cu tine, stai cu mâinile încrucișate și aștepți, ba chiar pretinzi premii literare. Halal scriitoare!

Acestea fiind zise, jumătatea practică, de *țărancă*, dispare la plivit în grădină.

Ceea ce a mai rămas în veșmintele astea estivale este numai o biată cetățeană și nu mă mai simt defel sigură pe mine.

Var-va-ra! Iată holograma, halucinația care mi s-a agățat - tinichea - în ultimele zile de mine, mă reflectă în oglinda conștiinței, mă sâcâie cu simțul măsurii buneii cuviințe și ziua și noaptea.

Primul meu prenume din actul de botez nu este defel mulțumit de cum am evoluat. Are și de ce să se înfurie, să mă certe, doar l-am abandonat, din adolescență, pe străzile metropolei, colo, un nume și un destin desculț și fără putere să-și câștige coltucul de pâine, dar mai ales... fără bilet pentru trenul care ar fi putut să-l readucă Acasă.

Știu că nu dețin identitate duală, totul este doar un truc suficient de periculos pentru a nu trișa cu mine însămi, pentru a rezista până la capăt pe linia de plutire.

Acum, când nu mai am tălpile înfipte în țărână solidă, devin ipohondră, capabilă să mă cred pacientă într-un sanatoriu modern de nevroze. Colo, un biet personaj plăsmuit, din prea multă imaginație, de scriitorul care risc totul pe o singură carte, joc teribil de periculos pentru mine și pentru societatea care-mi oferă *pe tavă* subiectele.

Parcă eu sunt și nu sunt un punct în epicentrul acțiunii romanului care, în sfârșit, se conturează ca un fagure de viespi tineri. Dar, acțiunea în sine mă centrifugează și... iar mă trezesc umblând creanga, cu pasul și cu amintirile, peste dealuri și văi nesigure.

Deși par un pic cam irațională, încă mă simt stăpână, tehnic vorbind, pe metaforă, pe sintagmă și chiar pe verbele care nu o dată îmi dau bobârnace, răsturnând ele singure acțiunea, situația cărții aflată în plină gestație.

Azi aș putea picta - nici nu aș avea nevoie de pensule din păr de veveriță și nici de tuburi cu vopsele sintetice.

Pentru verde-amar am gata spart în mojar fir de coriandru. Pentru galben sunt... gălbenele, niște corole la care nu trag nici fluturii, nici albinele.

Roșu, da, un roșu frumos, ca vesta englezească este pata de sânge, pe care... o văd din nou, o urmăresc cu sufletul la gură cum iese, cum se nevedește și se urzește ca o cocardă de aniversare, pe pieptul stâng al bluzei mele de mătase.

Până și mânecile s-au lăsat din una în alta, se împleticesc fără vlagă, scăpându-mă de tot din strânsoare.

Tocmai ce constat că e seară afară, când ele, mânecile bluzei de mătase albă, iar se învolbură, se suflecă peste unghii, metacarpene, peste încheietura palmei, ajung la coate, unde..., când, se afundă cu voluptate tipic femeiască, în ligheanul cu griji și grunji din gheață și trandafiri sălbatici.

Pielea pe gât îmi asudă rece, urechile-mi vâjâie de parcă vine iarăși furtună. Zgomotul nu vine nici din Cer și nici din Adânc, doar pe ulița mare, dintr-un spațiu comun și tot mai îngust și pe care trece o nuntă ca o înmormântare.

Capitolul 2

Stau în centrul bisericii, colo o femeie căreia nu-i pasă că îi este interzis să pășească dincolo de ușile diaconești, să treacă pragul ușilor împărătești, să ocupe locul din care preotul ridică, spre miri, potirul în care prescura s-a îmbibat bine de tot cu vin acru și roșu.

Aștept degeaba cuminecătura, darul meu și pedeapsa mea garantată pentru păcatul Dintâi.

Nimeni, absolut nimeni din cei cot la cot, umăr la umăr cu mine, nu mă vede, nu mă aude cum țin și cum lupt după o gură mai curată de aer.

Suntem aici ca un singur trup, figuranți și vedete cu notorietate, inși cu bani și har – și iar figuranți - o turmă de femei și bărbați în veșminte croite, cusute după moda unei lumi pierdute.

De când Varvara, prenumele meu plin tot de țărână, nu se mai ține, nu se mai învârte ca papiota cu ață după mine, parcă am prins rădăcini în scaunul din fața computerului.

Scriu, adică... scriam de câteva zile bune, trăgeam la litere ca și cum asta ar fi fost să fie ultima carte pentru care mi s-a dat dreptul la inspirație.

S-ar fi căzut să-mi iau *liber* pentru că era într-o duminică, dar cum a munci mi se părea a fi păcatul cel mai inofensiv dintre toate, doream să sărbătoresc și Ziua a Șaptea, lovind cu litere combinate în tastatura computerului.

Nu a fost să fie.

Am plecat la filmări nechemată.

Acum sunt în strană, sunt ca o stană de piatră, ba nu, sunt ca fata urâtă, la primul ei bal, ținând în brațe nu partenerul de dans, ci gențile celor care dansează.

Și... sunt iar îmbrăcată în bluza mea preferată și-s iar fără stigmatul pus ca un panson de fier înroșit, aproape de umăr.

Pe clavicula mea dreaptă s-a oprit Îngerul. Este frumușel, dar chel și destul de clevețitor pentru unul ca el. Nu doar el, ci toți nuntașii şușotesc despre mireasă, acea Lebădă pe jumătate Artistă, îmbrăcată în rochie mov de mireasă.

-Că-i însărcinată... nu mă mai miră, îmi zice Îngerul, cu un soi de silă, și își și ia zborul spre soborul din cerul pictat cu sineală și stele de staniol peste gaura dată de Om, în stratul de ozon.

Socrii mari și socrii mici, nașii de cununie, o șleahtă de pitici de bălci, doi găligani cu gioalele scăpate din șalvării de stambă portocalie, cocota de pe *centură*, una excesiv de pudrată și cu testul SIDA în poșetă, lângă tartină... singura fecioară din istoria actuală locală, bogătașii cu săracii, chiar și nebunul Satului fără Nume... toți fac figurație pentru leafă și, în cortegiu, țin isonul corului de îngeri, lovind furioși din picioare în padimentul de piatră tocită în rașpelul veacurilor.

Îmi trec privirea de la unul la altul - nu mai au riduri pe față, nu mai au nici plombe și nici dinți de plastic în gură...

Bluza mea, din salivă de fluture de mătase trasă în fir alb ca zăpada, se lungește iar peste măsură, crește hoțește, se lasă ca aluatul de cozonac peste coapse, peste genunchi, peste pulpe, acoperindu-mi călcâiele...

Nu mai am dimensiuni sigure, nu mai strănut, nu mai tușesc în curentul de aer care m-a cuprins și mă vântură printre prapurii ce s-ar potrivi mai bine unui câmp de război dintre state fără acte de naștere, decât pe pereții capelei pe care au luat-o cu asalt ei toți, doar niște cabotini ce-și dau importanță.

În jur nu miroase a lumânări de ceară topită, nici a fum de tămâie, doar a sudoare caldă de om în amestec cu parfum de veche drogherie.

Nu eu, nici ei - cei cu rol - nimeni pe lumea asta nu mai are corp din carne și sânge, nici frică de bătrânețe, de boli sau grija anticoncepționalelor sută la sută compensate de centrul de caritate.

Nu are nici un haz s-o fac pe sfânta, să stau ca momâia - eu, o femeie încă vie, dar care se joacă de-a moarta, pentru un ban, pe pelicula care, ca o greblă, trage spre ea tot ce-i iese în față.

În nava lăcașului de recuzită, ca într-o casetă plină cu aure de sfinți tineri și triști, din strana lui 'naltă și frumos traforată, diaconul, unul de adevăratelea, repetă același psalm sfânt dintr-o litanie fără sfârșit.

Plouă din senin peste acoperișurile de afară. Haite de nori grei de apă se dau între ei, se zbat să intre și peste noi, cei filmați *în direct*, - să penetreze pielița subțire a câtorva vitralii.

Tare mi-ar prinde bine acum o ploaie-n șiroaie, să privesc nuntașii fugind, mirii înotând ca delfinii în apa care, știu că nu are gust nici culoare precum cea a Iordanului...

El e voinic și aproape frumos în veșmântul acela sofisticat și ca transbordat din alt veac.

Ea e jumătate Lebădă și jumătate femeie în rochie de voal cu mărgelile de sticlă cusute pe piepți și pe poale.

Împreună trag, duc panglica răsucită ca firul vieții. Par a fi doi cai dresați să poarte harnașamentele lor și povara căruței cu bolovani de care nimeni, absolut nimeni pe lume nu are nevoie.

Unul dintre saltimbaci se aburcă cu ghetele-i scâlciate pe scaunul de rugăciune, se întinde din tendoane ca paiața în ațe, cât să atingă fereastra prin care soarele se zărește ca un ochi de cașalot mort.

- "Isaia dănțuiește... Isaia...", cântă adunarea și perechea de miri și cea de nași - patru personaje extrem de solemne și un pic speriate tot merg, tot se învârt, legați unu-n altul, în cercul desenat cu cretă de un bătrân scenograf.

Știu, este doar un simulacru de gest în secvență, și totuși Taina cutumei se desăvârșește perfect.

În liniștea fără rezonanță, un porumbel alb și rebel, se apropie, se izbește, ricoșează și iar... se lovește ca un berbec în vitraliul cu sfinți din așchii de sticlă frumos vopsite și prinse între ele cu nojițe de plumb.

Milioane de cioburi în boabe de sticlă în nisip primar se divid, se scurg zgomotoase, din roca din ziduri, în clepsidra cu Timpul pe care nu-l mai ia în seamă absolut nimeni.

Lumânările de parafină sunt hălci de untură ce fumegă, se cosumă ireversibil, se sting de la sine. Întunericul invadează amiaza.

Abia acum mirii și nuntașii îngenunchează, își pleacă, de frică dar fără evalvie, capetele acoperite cu peruci din cărlionți pudrați în exces cu naftalină industrială.

Fiecare pe cont propriu, independenți de Regizor, trăim momentul unic, cum ne convine.

-Ar cam fi timpul pentru un imn - zice cocheta în corset tapetat cu paiete verzi, și își afișează-n râs de copil, fără pic de trufie, incisivul de aur.

-Ba, pentru o pildă din Biblie, ar cam fi timpul! Una care s-o învețe pe Lebădă ce-i supunerea în fața bărbatului - îi replică în față găliganul cu țurloaie păroase și, pentru a-și întări vorbele, își lovește cu pumnul sternul ca iasca.

Mirele, colo un cavaler în armură de ceremonial vechi, trece stingher, peste covorul tocit din fața altarului, un preș, unul dintre puținele lucruri autentice din adunătura aia de recuzită.

Lebăda, ca oricare mireasă care se respectă, plânge instant, apoi strânge în mâinile mici buchetul din flori de hârtie cerată, le așează, le apasă pe sâni.

Regizorul o privește suspect - gestul acela nu era trecut în *scenariu*.

Se pun prirostriile. Se fac jurămintele pe care nu le va ține absolut nimeni.

Se scot prirostriile.

Corul de îngeri cântă acum din ce în ce mai rapid. Cocheta își mișcă șoldurile în ritm, ca la *salsa*.

Preotul de ocazie continuă să poarte pocălul în care prescura-i îmbibată cu vin roșu.

În lumina reflectoarelor, cameramanii asudați trag dublă după dublă.

Figuranții s-au ridicat, la un semn, în picioare, își fac semnul crucii, se închină cu gândul la leafa pentru săptămâna aceea de muncă. Peste ei, peste noi toți, liniștea cea de taină pogoară nechemată, se întinde ca o miere pe talerul milei.

Fără știința noastră, Taina ne unește ca dragostea, stă gata să ne sufoce cu emoție.

În lumina artificială, potirul de recuzită capătă culori și străluciri nemaiîntâlnite.

Palmele actorului care oficiază în ușa altarului, sunt aidoma aripilor ce se îmbină într-un singur trup.

Sângele lui dă în clocot, dă-n undă, acolo, chiar în centrul cercului din care chipul lui Hristos și-a lăsat pleoapele peste glodul unei lacrimi lumești. Fiul Omului, Fiul Domnului nu ne ceartă, nu ne blestemă... se pare că nu ne vede deloc.

Ridic cu indiferență defel teatrală, a neputință umană, din umeri, și-l privesc cu insistență prostească, sunt gata să-l zic :

-Iartă-mă! În cartea de față, n-am să mă mai folosesc de Numele Tău, nu am să mai scriu, cum am scris, despre Tine, lisuse !

Abia acum, El râde cum râdea la Început de lume, de parcă am fi rămas doar noi și un ciopor de figuranți și actori naivi, pe întregul Pământ.

Uite-L, cum Se lasă de pe bolta cu sfinți și cu stele, cum iese cu totul din pictura murală, cum... întinde dreapta, cum prinde potirul (unul de recuzită, desigur) și... închină în cinstea mirelui, în cinstea miresei.

Bea pân' la fund vinul de împărtașanie, apoi, cu mâneca cămășii Lui, din straturi de vopsele, se șterge, țărănește, la gură.

Sigur, este numai o iluzie, dar mi se iartă iarăși, pe întreg platoul de filmare lumea pare acum beată de dragoste.

Mașiniștii nu-și mai aprind țigară de la țigară, Regizorul nu mai țipă doar ca să se afle în treabă. Trupa cu vedete internaționale, actorașii de mâna a doua, figuranții și chibiții... toți își joacă rolul vieții fără intervenții dinafară, fără greșeală.

Nu mă mai miră nimic, știu că există ceva în toate astea, de care eu nu știu *nimic*.

Mă aștept ca El să coboare din Cerul zugrăvit din penel, să muște, să mestece-n măsele prescura toată, apoi să mai ceară un pahar plin cu vin din struguri, nu cu limonadă din lămâie și apă.

- "Împreună în boală și în sănătate, în sărăcie și în bogăție..." - își face Mirele jurământul cu sobrietate.

Lebăda dă greșit replica, pentru prima dată în ziua asta este *aeriană* și toată lumea râde în hohote, schimbând textul și sensul secvenței.

Ce va fi fost așa de nostim în farsa asta copilărească? ! Nu știu, nici nu-mi pasă !

Eu continui să-L caut din ochi pe Hristos, Omul din Cerul din care spânzură spre noi, cei de jos, funia ca de aur cu un lampadar medieval în cârlig.

Ziua de filmare s-a încheiat. Totu-i OK !

Mirele își schimbă armura de paradă cu blugii jechoși de denim și își aprinde țigara fără filtru.

Lebăda, încă în rochie de mireasă mov, s-a încuiat în cabina wc-ului ecologic, unde icnește - pare să-și verse fierea și bojocii.

- Are grețuri de la părul copilului... dă explicații, unui grup de tineri obraznici, moașa satului, din mijlocul figuranților.

Preotul de ocazie s-a retras tăcut și aproape vinovat la jocul de poker început cu trei zile în urmă, în rulota cu aer condiționat.

Nimeni nu vede, nu aude cum, din cerul bisericii străvechi, o picătură de sânge s-a despins, curge în ceas de amurg. După ea, alta la rând, altele o mie, miliarde... de hematii celeste curg și se încheagă în stalactita ce va susține catapeteasma.

Paznicul de noapte și-a intrat în rol, preia *inventarul* mișcător și nemișcător, apoi, în țârâitul enervant al greierilor de câmp, alege din capul listei potirul - un posibil Graal - pe care-l încuie cu lacăt în scrinul din lemn scurmat tot de carii.

Muncă degeaba, hoții de comori nu dau un sfaț pe *obiectivul* lui.

Nuntașii-actori sunt deja în crucile drumului. Îi aud sau doar mi se pare mie că doinesc haiducește și din inerție.

În spațiul eliberat pe platou, intră acum o bătrână, zornăind în pumn mărunțișul strâns obol după mort, din drumul acoperit cu noroi.

În urma ei, patru bivoli negri, cu patru ștergare albe în coarne, leagănă un car.

Dacă aş fi bocitoare de profesie m-aş da în spectacol desigur.

Dinspre munţi, tulnicele cheamă toţi locuitorii Satului fără Nume la prohod şi la pomană cu ţigări autohtone şi vodcă rusească.

Bătrâna de pripas îşi vâra punga cu monede din alt veac prin gura cămăşii, peste țățele vlăguite de maternitate.

Nu acum , nici mâine, nici poimâine... nu va aduna bani destui cât să-şi plătească pâinea neagră pentru toate zilele vieţii.

Ar trebui să trec şi eu pe la casserie, să-mi ridic, pe drept, contravaloarea *muncii* din duminica pe care am transformat-o în zi lucrătoare.

Nu am s-o fac şi nu pentru că banii mă dau afară din casă, nici că nu aş vrea să fac averea pe care s-o las, cu testament, hoardei săracilor.

Plouă mocăneşte ca în noiembrie. Bluza mea subţire de mătase mi s-a lipit ca şopârta de piele.

-Clima se schimbă, musai să plec în transhumanţă, mă joc de-a cuvintele, singură-mi dau replica efervescentă, curajoasă, că, deh, de azi sunt şi eu *artistă*.

Nu mă mai simt ca Mioriţa ai' prostănacă! Nu mai sunt oaie supusă de soartă, ci ditamai femeia modernă, stăpână pe propria-i soartă.

Nebunul satului îmi rânjeşte cu gingiile albite de afte, mormăie a *bogdaproste*, convins fiind că i-am făcut cinstea de a-i da, eu mai înainte, bineţea. Mai bine i-aş da un leu (unul nou şi greu) pentru pâine! Caut dar n-am la mine nici poşeta, nici portofelul.

Nebunul are ochi lăcrămoşi ca de câine. Nu latră, nu muşcă, doar aruncă scuipatul la mai puţin de o palmă de vârful botinei mele, care imită perfect moda burgului de altădată.

Tare aş vrea să reuşesc să-l ignor, când el tot insistă, întinde mâna şi degetele cu unghiile tot fleanduri îmi intră prin veşminte, în umăr, în carne:

-D'o țăică doar! – tu, Vârvară... Îmi cere simplificat şi autoritar, ca şi cum prin gestul acela nu ar fi cerşetor, ci mi-ar acorda mie o favoare.

Sărmanul nu mă cunoaşte după succesele şi insucele de scriitoare. Pentru el am îngheţat în clasa întâia primară. Poate că am stat în aceeaşi bancă, una cu cioplitori de briceag şi aşezată lângă fereastră. Ori lângă uşă, la soba în care iarna lemnele de foc nu ajungeau niciodată...

Poate că în memoria nebunului din Satul fără Nume, eu nici nu sunt eu, doar bunica Varvara.

O, nu, sigur nu ! Bunica era mult prea strânsă-n băierile pungii ca să-i fi dat un ban pentru deţul de otravă cumpărat din bodegă.

Oricum, nu-mi pasă !

Traversez spaţiul viran, unul plin de brusturi şi cucută înflorită. Dincolo de poarta de fier este ograda noastră. Acolo sunt, mă simt în siguranţă.

Un alt beţivan, unul lungit în iarba de pe marginea şanţului, mă priveşte fără să mă vadă. E om cu părul alb, pe care îl ştiam odată în fruntea satului.

-I-a murit az' iarnă nevasta, copiii-s prin Irlanda, prin Spania...- mă lămureşte careva dintre cei cu butelca de bere la gură. Mai departe, inserez destinul trist, singură:

-Şi-a lăsat tinereţea şi sămânţa pe şantierul patriei, s-a ales, în schimb, cu reumatisme, alcoolism şi o pensie cât să-şi plătească sacii cu azotat, erbicidele... şi concentratele de îngrăşat godinii. La viitorul Crăciun, sigur vor veni şi copiii; toţi *domni* cu bani în băncile de aiurea şi cu poftă de slănină d'a noastră, țărănească.

Am trecut pe lângă el ca pe lângă tufa de vânăta ofilită – o legumă nici vie dar nici moartă.

Nu-mi pasă! - bravez dar, cum ajung în faţa computerului caut cu febrilitate să descâlcesc iţele cele tare încurcate, ale umanităţii... Scriu în draci, scriu cu furie şi fără compătimire de parcă de pagina asta ar depinde pe viitor politica globalizării, a ecologiei, a înarmării şi autodistrugerii omenirii!

Din campusul de rulote, vis-à-vis de platoul de filmare, se aude taraful local. Apoi, în peisajul Satului fără Nume intră ambulanţa cu sirena dată la maximum. Minune mare, chiar în mijlocul episodului 1002 al telenovelei în top, se înnegresc ecranele televizoarelor!

-A căzut curentul ! - strigă, cu capul scos pe geamul larg deschis, domn' Vali, și se grăbește să închidă duzina de găini în coteț.

Pe ulița principală și pietruită tot mai fără de interes și din fonduri continentale, buiesc țărani autohtoni, cu șlapi în picioare și maieuri imprimate cu figura unui celebru gladiator. Vin și actorii, mai toți în veșminte de epocă și înarmați până-n dinți cu săbii, sulite, iatagane... de recuzită.

În locul unde, pe vremuri, era ridicată o troiță, dinaintea crucifixului lipsă, se aliniază în formație de luptă și toboșarii.

-Bum, bum, bum ! - pornim cu toții în marș forțat și aproape funebru.

Nimeni, absolut nimeni nu spune unde suntem chemați, unde ne ducem riscând tot ce aveam mai deunăzi, în plan.

Trag și eu la grămadă, gumarii mi-i pun fără ciorapi, direct pe picioarele goale, dau să ies, să mă integrez într-o societate în care actori și farsori recunoaștem în cor că suntem niște bieți muritori.

Acum, cu umerii înguști înfiți în balastrul din uliță, nebunul Satului fără Nume privește într-un punct fix, numai de el văzut, undeva în nemărginirea cerului. Nimeni, absolut nimeni nu se apleacă asupra lui, nu-i închide mortului nici ochii, nici gura deasupra căreia se rotește un roi de diptere drosofila, adică o mulțime de musculițe bețive.

Sictirit la culme, sanitarul de la Ambulanța de Stat completează ceva în fișa de "evaluare a cadavrului" - nemulțumit, înjură Dumnezeu care l-a coborât pe poziția de a-și distruge pantofii nou nouți, prin noroaie.

Bătrâna bocitoare a reintrat în *peisaj* ca la un semn, s-a trântit deja pe genunchi și, cu șorțul ei negru, șterge tina de pe încălțările lu' domn' *doftor*.

Sticla din mâna mortului, cu băutura pe jumătate consumată, sticlește sub luna abia răsărită, ca un ochi hipnotic.

Parșivă și nesătulă ca orice curvă, ea stă gata să se agațe, să înhațe alt ins, pe care să-l ducă în *darul* beției, apoi ... drept în buza șanțului mereu înfundat cu PET-uri și alte ambalaje care de care mai colorate, mai atrăgătoare pentru o societate care încă nu a aflat că se află în plină derivă.

Capitolul 3

- Violența se vinde foarte bine! – zic eu sau numai conștiința mea, și închid cu lehamite declarată televizorul.

Afară din casă, cerul este iarăși albastru și cum astăzi este o zi în care nici nu scriu cărți, nici nu mă joc de-a actorul, făcând figurație - ies în câmp să culeg sânziene pentru cununa pe care o voi arunca pe acoperișul casei, diseară.

- Mor sau nu mor până-n iarnă? - asta-i întrebarea și obiceiul prin care dăm de două mii de ani cu tifla, cioclului din colțul gardului.

Mi-am pus blugii mei vechi și am fost tentată să-mi aleg dintre rufele proaspăt spălate, tot bluza de mătase albă - cea care mă salvează la toate *ocaziile*. Dar aș fi mult prea elegantă.

Am ales un tricou cu toate culorile date una în alta.

Urc dealul cu osatura vegetală a unor nuci seculari. În fosta grădină a fostului castel medieval, un cinot de fier potopit de rugină îmi aduce în detaliu în minte, accidentul aviatic - ocazie unică, pentru cei din Satul fără Nume, de-a vedea cu ochii lor pe viu nu în filme, cum aterizează-n picaj un avion, unul sută la sută militarizat.

Nu sunt dispusă pentru întoarceri în timp, nici în istorii, nu risc nici să mă împotmolesc în detaliile unor legende locale.

Eu *scriu* o carte care ar trebui să reprezinte lumea întregă și nu doar o ciozvântă strict subiectivă, din spațiul imaginar prin care tot mă învârt ca găina în jurul ogrăzii.

Ar trebui să o fac pe detectivul, să caut și să găsesc motivul pentru care pornesc în căutarea a ceea ce cred eu că este Graalul meu personal?

Graal, titlul cărții începută fără nici un chef, dar care a prins viață, se conturează cerc peste cerc, ca un sidef bun în jurul unui fir de nisip. Merge-n față, se trage strat după strat, furișându-se în realitatea mult mai dură ca imaginația.

Voi aduna flori sălbatice în vara asta tulburată de tornade, caniculă, acte teroriste, uitare...

Fără apetit pentru temerile mele apocaliptice, un roi de albine sălbatice trece ca un trasor peste creștetul meu. S-a oprit, preț de o aruncătură de băț, în mărul crescut pe ruinele vechii cetăți.

Un gușter verde și cu gușă foarte albastră își întinde solzii pe dunga de piatră căzută între zidurile de altădată.

Reptila este aici, palpabilă, un rest din ceea ce va fi fost înainte de-a se fi ridicat cetatea și castelul, odată.

Locul este numai bun de turnat filme *speciale*.

Pe aici au trecut de la est la vest goții, ostrogoții, vandalii, agatârșii, cumanii, tătarii, prusacii, francii și rușii...

Pe căpățâna de deal cu semnele de mormânt șterse de intemperii, își dorm somnul veșnic mai multe seminții amestecate între ele, la fel ca monedele din comorile princiare

Între atâtea artefacte dezrădăcinate și sparte de calamitate, numai Crucea Cavalerului (teuton) mai stă dreaptă, independentă și solitară.

Stă peste morminte-nierbate, stă cu un braț ridicat spre cer, cu altul lăsat în țărână.

Gresia ei albă se tot subțiază de parcă o rindea nevăzută vine și o șlefuește vară de vară.

Risc să mă împotmolesc de tot în istorie, să mă rănesc din neștiință și să mă mint că... sunt doar un fir de neghină ceva, ceva mai răsărit printre celelalte buruieni care astupă rana construcțiilor care au fost ridicate prin grija și finanțele cavalerilor.

Pe aici au trecut și au săpat, mai apoi, vânătorii de comori. După ei, în turmă, fără să dea de vreo urmă, au tăvălit iarba și localnicii și jandarmii.

-Căutau Graalul ! L-au furat pe fulgerătură...

Nu calul, poculul de aur, dragă! Cum, cine?!

Crezi că, de-aș ști, i-aș dezvălui secretul ăsta unei gură-spartă de ziaristă, ca tine !

Regizorul, care-mi vorbește acum cu aroganță profesională, de parcă am fi pe o scenă, a apărut brusc dintre ruine, cu potirul ca de cuminecătură în mână. Nu știu, nu cred că vasul acela este chiar din aur și nu unul de butaforie.

În cealaltă mână ține damigeana, una fără coș de răchită și cu dâre de vin roșu peste buza îngustă de sticlă.

Suntem doar noi doi, singuri între vestigiile care nu fac obiectul nici unei monografii speciale, nu sunt nici în bătaia obiectivului turistic pentru a fi călcate, scormonite cu cazmaua de arheologii adevărați, care știu meserie.

Acum, Regizorul îmi cere *voie* cu o ceremonie nepotrivită situației, și se așează pe o piatră, una de mormânt desigur, și fără o inscripție cât de cât descifrabilă.

Își joacă rolul cu superioritate falsă, cu acea ceremonie nepotrivită în locul și în clipa aceea și care are menirea să mă înfurie.

-Nu-mi spui o noutate. Știe tot satul că aici a fost una dintre cetățile templierilor. Că... hoții, mai apoi, au scormonit după aur și că...

-Eu îți vorbeam despre Graal, adevăratul Graal, femeie ignorantă ce ești!

-...când au refăcut biserica din cetate, asta pe vremea stră-stră...bunicului, cred, au dat și peste schelete; oase uriașe - îmi continui eu povestea, făcând-o pe proasta, gata să nu iau în serios mârșănia cu care, știam, Regizorul obișnuia să-și demonstreze bărbăția dinaintea tuturor femeilor slabe.

-Zici că ești scriitoare, atunci... scrie un scenariu, o monografie...

Ai timp berechet să stai cu nasul în arhive, să *prizezi* mucegaiuri, descifrând facsimile, nu incunabule originale.

Da', tu, scriitoarea lu' pește, nu cunoști nici latina, nici greaca veche, nu recunoști nici runa gotică de gheara unei găini scormonind în zăpadă...

-Păi...

-Niciun ... *păi* !

Ia, tu care porți ochelari, nu ești chioară ca mine, zi-mi, ăla, tipul care vine spre noi, nu e chiar Regele Arthur în persoană!??? – încheie interogativ și într-o limbă neaoșă, de invidiat pentru un om de cinema, venit de peste Ocean.

Dacă-i pe așa, mi-am găsit tovarășul cu care să termin vinul din damigeană, zice acum, mai mult pentru sine, în timp ce, semnificativ, scutură, clatină lichidul din butelca uriașă de sticlă.

Nu-s defel curioasă, dar îl simt și îl văd cum se transformă în alt om, nu unul model, ci doar cu acea aură a lucrurilor care rezistă prin veacuri.

Nu mai deține pospaiul de golănie după care se dau în vânt femeiuștile fără carieră, dar cu limuzină.

Cocoșatul de acum câteva clipe în urmă și-a îndreptat șira spinării, stă perfect pe verticală, așa, înfipt cu tălpile cizmelor din piele de capră în molozul ruinelor cetății.

Toarnă vinul, celebrează cu solemnitate aproape princiară, lăsând să curgă-n țărână un fir ca de sânge din pocalul de alamă placată cu aur de 14 carate.

Își păstrează perfect echilibrul și când se mișcă și când *închină* cu șeful unei oștiri numai de el cunoscută.

Sub tălpile lui, un strop cât cireașa se amestecă în țărâna sub care istoriile și legendele sunt șterse complet prin grija pământului.

-E doar Mirele! - îndrăznesc și-i zic, după ce, în unghiul îngustat de coama cu brazi și tumulul de lut cu artefacte de garnizoană medievală, l-am recunoscut pe cel care, cu ceva vreme din urmă, și-a jucat rolul, și-a pus prirostriile.

- El e, și-i fără Lebădă...

-Să-l strig ?

-Tacă-ți gura, femeie năroadă! Mirele-i mai nebun și mai bețiv de o sută de ori decât mine...

Hai să bem mai bine vinul ăsta vechi, împreună.

- Da', ce bine arăta în armura aia strălucitoare, în costumul de la filmare !... Nu părea defel un actoraș de duzină, era cavaler, unul adevărat și de primă mână.

Păcat că nu i-ai dat un cal și o sabie... Ar fi fost sigur aidoma Regelui Arthur.

-Ți-am mai spus; el e Regele, el a stat, în carne și oase la Masa Rotundă, iar tu, femeie ingrată, ar fi trebuit să-l recunoști deîndată, chiar dacă ar fi fost chel, cu colac de osânză pe pântece... sau încălecând doar calul de lemn.

-Mirele este actorul care *împușcă* rolul, nu este vedeta căreia să-i cânte alții osanele în cor.

Uite-l, poartă șuvițe negre aruncate pe spate, așa ca golani. E drept, are carismă, când vrea știe, poate să fie și genial și harnic, dar, hai, să nu amestecăm noi *borcanele*.

-Trebuia să-l fi recunoscut de Rege chiar și fără degete la mâini și picioare, fără arbaletă, fără sulită... femeie, prostuță !

-Dar el e numai un om printre oameni, are câte cinci degete la fiecare mână... câte...

-Trebuia să-l fi recunoscut și fără regat și fără coroană, să-l fi strigat și să-l fi întrebat... cum se face că umblă așa teleau, fără gârzi de corp și fără oșteni după el ?

Cum de își caută altă mireasă, deși a jurat castitate, și ... mai este și demult însurat?!

Fără doar și poate, am să-l alung din cetate! - declamă Regizorul, fără să observe că nu mai eram doar noi doi, singurii care ne plimbam la ora aceea din zi, printre ruinele platoului de filmare.

-Lebăda mea naște.

Cum se întremează mamă și prunc, vom pleca toți trei atât de departe încât nici cu brațu-narmat, Regizore, n-ai să ne ajungi - vorbi clar, apăsând pe vocale, chiar Mirele, un actor ce persistă să-și trăiască viața ca pe un rol.

Respiră gâfâit.

Alegase urcând în costișă, venind spre noi fără nici un gând hotărât.

S-a lăsat, s-a așezat fără ca cineva să-l poftască, lângă damigeana pe care Regizorul o abandonase parcă anume, în iarbă.

O ridică, și așa, cu capul dat pe spate, bea hulpav și gâlgâit. Acum, râgâie dinadins ca să ne enerveze, apoi își șterge buzele și mustățile cu un colț din mantia albă și cu cruce trasată din dungii date în nuanța vișinei putrezite.

- Buun ! Un vin foarte bun. Am băut, am băut pentru viitor !

-Ești complet nebun ! Nu înțelegi că tot ceea ce ești ești numai legendă, un trecut glorios - tu nu ai *viitor*!

-M'auzi ? Departe de mine te vei stinge, vei muri în anonim și fără reflectoare, fără beția aceea glorioasă de după fiecare secvență care ne reușește!

Bătrâne, habar n-ai cum e viața dincolo de zidurile *cetății* unui platou de filmare.

Fără mine ești o nulitate ! Atât.

-Îmi voi ridica cu mâinile astea o altă *cetate*, una fără sclipiciuri, fără figuranți și, mai ales, fără dansul pe jar și pe sârmă pentru o infimă bucățică de zahăr. Mirele bravează, desigur, expunându-și în gesturi largi, ca la o expoziție de mulaje artistice, mâinile cu degete frumoase și fără nici un fel de inel pe ele.

- Prostii...

-Ce ai făcut din mine, tu, Regizorul și dumnezeul *drogurilor* ????

Sunt un circar, un urs prea bătrân să mai mormăie, să se mai împerecheze fără a ști că-i privit, aplaudat la scenă deschisă de un public prost crescut dar zelos, bulucindu-se la fiecare reprezentație.

Lasă-mă să plec întreg dintre voi, nebunii, și voi fi, dacă așa *trebuie*, voi fi ultimul cavaler al unui război pentru viață prin moarte trecând!

-Ți-am zis eu că-i nebun ! Se crede Hristos... - mi se adresează, de data asta, mie, Regizorul, și o face șoptit, pentru că eu sunt singurul spectator, unicul martor fără voie al uneia din micile lor gâlceve boeme.

Știu, intuiesc jocul lor cu norocul chior și că nu sunt chiar la primele lor replici într-un duel pe care îl reiau ciclic și de la capăt, fără să fi ajuns vreodată la final, la un compromis satisfăcător.

-Rupe-i Contractul ! Lasă-l în libertate !

Mirele este un mustang fără frâu și nu îl poți pune cu forța în hamul Artei - mă trezesc eu *debitând*, dând sfaturi fără să-mi pese că Regizorul, beat pe jumătate, așteaptă doar un singur motiv pentru ca să înjure, să mă suduie ca la ușa cortului.

-Să plece!? Nu vezi că nu are nici sabie, nici cruce ?

Cum crezi că va cuceri cu mâinile lui fără bătăture, dar mai ales târând după el femeia aia borțoasă? Cum va intra un astfel de om vicios într-o cetate ca Ierusalimul ? !

Regizorul se zburliase rău de tot, luându-mă prea în serios, trăgându-mă după el, în acel joc care risca să le ardă, ca unor îngeri rebeli dar proști, aripile.

Cred că-l surprinsesem cu curajul de care nu dădusem până atunci nicio dovadă.

Ba, chiar îl tulburasem cu adevărul dat pe față, eu, una care nu știam mai nimic despre lumea *filmului*, despre întrebările puse din interes și răspunsurile date de conveniență - mult mai puțin învățasem în viață despre caii în valtrapuri de luptă și despre lăncile lustruite în seu de batal hrănit cu iarba pârjolită a Orientului.

Omul care ținea în mână, și cu diurnă, o *armată* de actori pregătiți să-și cucerească celebritatea, furibundul și arogantul staroste a tot ceea ce mișcă pe un platou comercial de filmare, amuțise mai întâi, apoi prinse a-mi vorbi rar, sacadat, timp în care transpirația rece îi curgea peste fruntea încruntată, pe obraji, în mustața roșcovană, în gura crâmpoțită de amarăciune.

Până și Mirele tace, acum îl ascultă, respectându-i astfel îndoielile.

Preț de o secundă sau de două veacuri, eu stau așa, ca între Cain și Abel, în pântecul Naturii, care nici nu bănuie spre ce dezastru o împingem noi, oamenii, din vanitate și pretenții absurde.

Nici unul dintre noi trei nu se mai gândește la faimă, avere sau la premii cu stele din tinichele. Suntem doar trei oameni porniți cândva din aceeași rădăcină comună.

Ne privim unul pe altul cu suspiciune, ne evaluăm, ne comparăm așa cum... creștem, cum lăstărim și cum ne lăsăm, mai apoi, sămânța coaptă la cheremul păsărilor.

Suntem individualități unicate, împrăștiate prin lume și numai cerul ne mai unește, așa cum face un os de umăr cu întreg scheletul, în comuniune.

Este secetă cumplită în țară, secetă este și în gura noastră, așa cum trebuie să fi fost arsură și atunci, pe vremea când cavalerii, cruciații băteau în lung și-n lat drumuri spânzurate în iatagane.

În lumea asta de surogat, între ei, doi actori cu capul în nori, eu par a fi meșterul artizan. Înnod, deznod la *teme* de carte care, tare mă tem că nu îi este sortit a fi scrisă vreodată.

Eu sunt numai neștiutoarea, intrusa...

Aș prefera să învăț plăcinte pe vatră decât să despic, cu ei, firul istoriei de altădată, o funie din boabe de nisip, de care Mirele trage înspre Răsărit, Regizorul spre Apus... Trag ba râzând, ba plângând.

Privighetoarea de amiază, indiferentă la tot ce mișcă prin cetate, năpârlește diamante false. Găina cântă cocoșește pe gard, semn că totul în jurul nostru este doar praf și pulbere.

Mirele ar trebui să lupte, să-și apere libertatea, să pledeze pentru reabilitarea cavalerilor uciși în goana după aurul Graalului, ar trebui să invoce *rostul* frăției secrete ! – zic într-un colț de gând, fără să intuiesc imposibilul.

Deși are tot dreptul din lume la apărare, Mirele înghite în sec, bea din vinul acru de parcă a mâncat înainte o traistă de sare.

În fața lui, Regizorul, acum calm ca apa unui lac fără dimensiune, nu-i forțează mâna, nu-l îndeamnă să mintă pentru a-i cânta lui, stăpânului, cum știe mai bine, în strună.

Nici eu nu-l rog, nu țin să povestească despre luptele date între două civilizații care și azi se calcă una pe alta-n picioare.

Îl cred și nu-l cred în stare de apărare, pe actorul despre care scriau cronicarii, cum că... și-ar fi jucat la ruleta rusească și nevasta și banii.

Îl credeam și nu-l credeam gata să se înroleze, să semneze acte în armata salvării, să plece, cu arme și bagaje, în alte cruciade.

Degeaba îmi arată acum inelul cu semnul de spadă și chiar un colț de mătase din mantia-i de platou, una princiară.

Ba și moneda de aur, în punga de piele, un semn după care s-au luat și l-au torturat, l-au ars pe rug, ca pe toți templierii.

În timp ce Regizorul, tot mai apatic, pare că a adormit în picioare, Mirele profită, mă iscodește, mă întreabă *dacă și cât* știu despre adevăratul Tezaur.

Nu sunt făcută pentru teste și explicații fardate. Nu am nici stofă de erou în poziție de retragere, ca atare, continui să tac, dându-i dovadă că aș fi, evident, ignorantă.

Știu, îmi cam pierd timpul cu *nebulul* care își exersează pe propria-i mână destinul, își joacă soarta ca pe un rol major și aștepată, în schimb, aplauze, altă șansă, alt rol...

Regizorul pare să-și revină, să-și reintre în *mână*, se întinde din tendoane, își troznește ciolanele ciupite de artrită, înjură drăcește durerea, apoi își revine, taman la timp pentru a ne ține o lecție despre Civilizații Uitate.

În timp ce vorbele îi ies nestingherite din gură, el, Regizorul, tot lovește cu piciorul, ține hangul unui ritm, evident, lăuntric.

Când nu se mai străduiește, nu mai trăiește, pierde măsura și toată acea mișcare de control devine o pendulare năucitoare de gesturi care nu mai sunt duse la capăt.

-Are *parkinson*... La nervi, se bătaie, tremură fără control - degeaba am încerca, l-aș strânge, l-aș trage de pe rășchitorul lui, pe mosor... - îmi zice Mirele cu voce plată, semn că nu-i pasă.

-Ia! Aud țipăt de copil! - zic eu, după ce, mai întâi, mă asigur că e un adevăr și că visez.

-Este el, fiul meu! - îmi explică din ce în ce mai taciturn, Mirele.

Se apleacă și își aprinde țigara direct de la ciobul de sticlă, care a stat prea mult în dogoarea soarelui de amiază.

Fumul alburiu urcă, coboară, planează... Se împarte în vinișoare, intră și cuprinde toată cetatea aceea invadată de iarbă uscată.

Acum e rândul moașei să intre în cadru, o femeie corpulentă și fără calificare la școala sanitară, fără nicio diplomă de merit pentru ceea ce face și desface cu femeile tinere din Satul fără Nume.

Miroase de trăznește a deodorant rusesc și a chiftele arse.

Chiar aș asemăna-o cu bucătăreasa, dacă nu ar avea șorțul acela verde mereu mânjit cu sânge de femeie.

- E băiat! - vestește ea, cu o bucurie cam exagerată.

Parcă, abia acum, trezit la realitate, Mirele și, imediat după el, și Regizorul, se reped, se îmbrâncesc care pe care, să-i sărute mâinile femeii care afișează un nou născut chinuit de crampe, dintre scutecele de pânză clorinată.

Regizorul a întins primul brațele, vrea copilul!

Moașa râde cam drăcește și, răsucindu-se pe călcâile-i cu crăpături pudrate de țărână, îi face în ciudă, înmânând pruncul abia născut Mirelui, așa ca pe un trofeu veritabil.

În brațele bărbatului, copilul nu mai scâncește.

Mirelui îi tremură genunchii. O teamă, o groază implacabilă i se așterne pe fața-i frumoasă.

- Copilul 'cela-i Viața, el e tatăl - filosofez eu dintr-un colț de gând nedestăinuit în cuvinte.

Ca un câine căruia i se refuză ciolanul, Regizorul s-a tras tăcut, în umbra zidului căzut tot în ruină. Sigur înjură. Nu are importanță pe cine.

Moașa, asudată toată, îl bate pe umăr pe Mire, cu subînțelesuri numai de ei doi cunoscute.

Abia acum, bărbatul chipeș prinde curaj, îndrăznește, își ridică fiul în ochiul de soare. Îl privește cu spaima aia animalică amestecată cu un strop de bucurie atotiertătoare.

Moașa sătească îi simte slăbiciunea umană, îi arată ce ochi verzi are copilul *lui*, ce gropiță în barbă...

Mirele râde, abia acum râde dezlegat la baierile inimii și e fericit cum nu crede că a mai fost vreodată.

O amețală ca după o furtunoasă beție îi împleticește limba, picioarele, de trebuie să se așeze pe marginea de zid vechi, locul pe care acum îl împarte egal cu Regizorul.

Ține copilul de nici 3 kilograme în brațele lui uriașe, între palmele care în clipa asta aș putea jura că sunt bune nu doar pentru mânerul de sabie, pentru mânuit arme.

El stă cu spatele spre Regizor, spre cel care l-a făcut din golan, *om*, oferindu-i primul său rol într-un film de *capă și spadă*.

Regizorul stă nemișcat ca lemnul, este, pare a fi singur cu necazurile lumii, ca un călăreț singuratic.

Își duce destinul și lupta cu viața într-un mod cinic, fără să-i pese de el, să-i iubească pe alții.

Îl văd cum se leagănă înapoi și înainte, pendulat, sincronizat, tâmp ca un copil retardat în singurătatea spitalului.

Nu-l mai interesează Mirele, nici ca om, nici ca actor, așa cum l-a ridicat de zeci de ori din noroi în lumina reflectoarelor. L-a făcut vedetă și basta.

Acum, Mirele cântă, cu vocea aia frumoasă de bariton, cântă banalul cântec de leagăn.

Regizorul știe că Mirele nu mai are nevoie de el, nici de rol, nici de armură, nici de cal în valtrapuri medievale, nici de vodcă rusească, nici de țigări, dar, mai ales, nu mai are nevoie, nu-i mai pasă de haremul de dame care se străduiau mai az' noapte să-l convingă că este eroul din basme.

Deși încă poartă veșmintele caraghioase de pe platou, nu mai are arbaleta pe umăr și nici dorul acela năuc pentru *ducă* spre ținuturile în care soarele sticlește ca ochiul de mort.

Regizorul, care este mereu convins că știe totul despre decăderea umană și despre ascensiuni și mărimi, habar nu are că nu Mirele cântă, cântă în el amintirea pe care, ca om, o crezuse uitată, îngropată pe veci între gratiile unei celule cu iz de mucegaiuri. Acum, Mirele are amintiri clare până și din pânțele mamei, are imagini reale, vede clipa în care și-a făcut intrarea în Lume, ca pe o scenă de lupte.

Acolo, pe patul de fier și ciupit de rugină, îl legănase, îi cântase femeia aia frumoasă și foarte palidă, îl dezmiardase prima și ultima oară, înainte să moară.

Acolo, unde gardianul, un ins cu o reminiscență de suflet în el, îl căra de la infirmerie, i-l punea lehuzei pușcăriașe în brațe, cât să-l alăpteze, acolo mama-i cântase :

- Nani, nani...

Rezemat, spate în spate cu tatăl copilului, Regizorul, aparent resemnat, îmi face un semn, ce ar putea fi tradus: pagubă-n ciuperci !

Nu-l cred și bine fac că nu-l cred în stare de nepăsare.

În clipa următoare, îl și văd cum se prăbușește, cum se chircește, se zbate peste cioburile damigenei sparte.

O mulțime de schije din sticlă industrială se bat între ele, care pe care, să ocupe un loc cât mai bun de-a i se împlânta în ficatul distrus de ciroză.

Moașa e verde la față - așa caz ea nu a avut niciodată în Satul fără Nume.

Bocește ca la priveghi, pentru că nu știe ce altceva mai bun poate să facă, în cazul unui bărbat, cum și cu ce să intervină....

Îi deschei eu cei trei nasturi de la gâtul cămășii de mătase liliachie. Adun și-i pun un braț de buruiană verde sub cap, în loc de pernă.

-Pentru umbră... zic, și mă retrag la locul meu aproape anonim, merg cu spatele înainte...

Știu, recunosc, pentru acțiuni umanitare este nevoie de abnegație totală. Eu, mai mult de atâta, nu-s în stare, oricât aș încerca s-o fac pe deșteapta.

Mirele nu vede nimic în jur, nu aude cum se macină una în alta, cum scrâjnesc, se sparg măselele bolnavului.

De pe bucata de țărână amestecată cu artefacte medievale, florile de mac se cățără fără scară spre genunchii Regizorului, spre gura în care saliva sigur i-a devenit ca potroaca de amară.

În răstimp, peste campusul de rulote cu însemne internaționale, peste platoul de filmare și liziera pădurii de carpeni, se ridică Luna în plină amiază.

Este doar un cearcăn de Lună, unul alb și volatil ca eterul.

Sub colțul ei, foarte aproape de antena de telecomunicații, sticlește un ciob sărit din damigeană sau... poate că este, stă acolo înfipt ca în pioaneze chiar Luceafăul, colo, o stea de seară... o stea de dimineață ...

Sub semnul astral, cântecul de leagăn și spasmul mocnit al bolnavului abia de se mai aud în cherăitul tobelor și țambalului, zgomote ce vin dinspre sat ca un urlet vag, neobișnuit prin partea locului.

- E rost de chef cu lăutari!, constat, dar nici unul dintre cei doi bărbați nu se sinchisește, nu este, nu mai este interesat de un astfel de eveniment.

Pe platoul de filmare, clasa țărănească neaoșă și în plină disoluție galopantă, umăr la umăr, *șold la șold* cu echipa actorilor de peste Ocean, se distrează cu delevar, pop-corn, manele și sarmale de post.

Cine să știe, cui îi mai pasă de casa Lebedei, de spațiul în care mercurul din termometru prinde hoțește să urce cu o linie mai întâi, apoi cu un grad... cu mai multe grade până diseară... furibund fierbând, până când sticla din tub nu mai rezistă, pleznește urlând de durere.

- Se poate muri și de febra laptelui!? - mă mir și întreb, iar moașa, femeia care știe tot ce mișcă în materie de înmulțire naturală, ridică din umerii cu osânza în care bretelele sutienului au săpat tranșeie violacee.

Capitolul 4

Stau zăvorâtă în casă de câteva zile, nu știu câte, dar după paginile scrise pe computer, se pare că am depășit săptămâna.

În ultima vreme, până și Varvara, țărâna din mine, s-a cam potolit, s-a convins că *a scrie* nu este la îndemâna unui fiștecine, dar nu este nici chiar o rușine.

Plăsmuiesc o lume din detalii nici de mine știute. Mă hrănesc, lucrez pe ceea ce mi s-ar fi putut întâmpla (și) mie, foarte bine.

Uneori, târziu în noapte, mă apropii așa de tare de realitate că îmi îngheață răsuflarea și toate degetele care, din inerție, mai ating tasta computerului.

Alteori simt fluidul, Timpu-l simt cum mă frige, cum arde lăuntric și de dinafară venind – așa că îmi retrag toate vorbele din fraza pe care tocmai vroiam s-o duc mai departe, în gând.

Ascult cum cucuveaua albă, dintre ruine, se vaietă, țipă ca și cum și-ar disputa omenește hrana cu care-și ține puii și oasele fără de măduvă.

Atunci iar scriu, o fac din spaimă teribilă, fără să mai derulez banda, să dau înapoi din idei, să recitesc, să corectez capitol după capitol.

Da, este ca într-o euforie și, aici, acum îi dau dreptate Marelui Critic. Ei, na, nici chiar așa...

Drogul ritmului, cel al *măsurii* de placă stricată nu mă pune el în funcțiune, așa ca pe o mașină de tocat maculatură!

Ei, iar vor spune unii că fac pe nebuna.

Nu-mi pasă !

Azi nu scriu pentru alții - ceea ce transcriu din creierul-meu pe creierul-computerului este un document net și fără importanță pentru literatură.

Pot și altceva să fac cu aceeași râvnă nebună. De pildă, ceva mai de vreme, am *învârtit* un turn de clătite cu urdă și mărar, am pritocit în borcane de sticlă, socata... Am umblat desculță prin gazonul invadat de patlagină ațoasă și brusturi grăsani ca pisoii de lapte.

Daca ar fi să mă iau după gura lumii, ar trebui să fiu plină de energie.

Nu mai dețin, cred, gena aia antheică, de la care mi se trag toate lucrurile bune și foarte bune.

Fleacuri.

E bună și o pastilă de vitamină, una de sinteză!

Doar din când în când și nu în gând, am nevoie de psihanaliză, doar sunt o femeie modernă, ce naiba. Nu mai pot supraviețui ca bunica, fără cafea și fără *consiliere*.

Îmi pun întrebări fără de răspunsuri, când m-aș putea îngriși, bine mersi, cu mici și bere, urmărind non stop la telenovele.

Prietena mea, dr. Mari-Anna, la care apelez în clipele de derută, râde de temerile mele cu înțelegere (ne)profesională.

Nici ea nu-i mai brează - scrie, filmează, scotocește cu vârful de ac (de seringă) în sufletul oamenilor.

-Dacă toți cetățenii onorabili ai lumii ar avea *maladia* noastră, ar fi bine, ar fi foarte bine pentru omenire. Noi ne recunoaștem *viciile* nu și limitele.

Nu-i un capăt de țară când, două sau mai multe detalii din personalitatea unui individ se cam încaieră, se ceartă între ele. De aici sare scânteia, se naște Arta, Creația.

-Restul haos... Big-Bang !

-Nici chiar așa - doar că nu poate exista Stânga fără Dreapta, Binele fără Rău, Lumina fără Umbră... Ești paradoxistă, musai să faci legătura, spune doctorița..

Mie mi se întâmplă să mai și scap *frâul* din mână pentru o miime de secundă...

Atunci, viața, ajunsă-n libertate absolută, în democrație deplină, mi-o ia înainte. Nu mă mai *ascultă*.

Aceeași relație am avut-o și cu automobilul la prima oră de șoferie; toată acea fierăraie, necunoscută mie, mă intimidă, ținea clar să-mi transmită că... între mine ca Om și ea ca mașină, se va încinge o luptă pentru supremație - care pe care.

-De obicei, învinge cel mai puternic, îmi spune Mari-Anna, iar eu dau cu băta-n baltă:

-OK! Dar... de ne-obicei???

Nu am mai așteptat să primesc răspunsul și am ieșit din cabinetul cu reclamă la pastile pentru oxigenat creierul, năucită și fericită.

Am înhățat, mai apoi, o înghețată cu frișcă, de la vânzătoarea ambulantă de sub arcade, un loc istoric și unde, nu chiar foarte demult, își legau birjarii caii.

Iubesc înghețata bună ca pe puține alte delicatese din viața asta. Nu aleg anotimpul pentru a mă răsfăța cu un cornet, ori de câte ori mi se ivește prilejul.

Copil fiind în Satul fără Nume, așteptam ziua de duminică, când, în schimbul unui ou de găină, puteam cumpăra o lingură plină de înghețată așezată... frunză de viță de vie. Habar nu aveam pe atunci că în lumea asta mare se inventaseră deja armele letale dar și cupele și cornețele pentru înghețată.

Un lucru îmi era clar, cum aveam să închei școala primară, aveam să devin *doamnă* și, dintre toate meseriile pe care le cunoșteam după nume, îmi doream să fiu vânzătoare de înghețată.

Acum, cu înghețata în mână, mă simt bine, aproape adolescentină, traversez orașul fără hartă turistică și fără să-mi pese de ce zic sau vor alții de la mine.

Nu l-am văzut pe Mire venind, nu m-a văzut nici el pe mine și... ne-am ciocnit frontal ca două trenulețe prost teleghidate.

Actorul cu cel mai celebru rol din lume are cearcăne albastre sub pleoape, ceea ce-i accentuează aerul de mister; are obrajii trași, subțiați de o tristețe ca și iremediabilă.

Este nădușit, cu palmele reci. Îmi strânge mâna ca într-o menghină. Nu mai are defel simțul măsurii.

Îi simt, mai întâi, degetele uscate de carnea de metacarpie, apoi îi văd și inelul, unul de butaforie, desigur, dar cu însemnele organizației oculte din care, știu nu doar eu, știe tot orașul, că face parte.

Inelul cu spadă îi tot alunecă în sus și în jos, între cele două noduri osoase ale degetului.

-Vino cu mine! - îmi zice și, în timp ce eu mai caut un motiv potrivit să-l refuz, un taxi fără număr de înmatriculare ne-a și săltat, ne-a luat pe sus, ne-a dus și debarcat în fața castelului cu patină medievală.

Câțiva menestrei în scutelci din catifea cu fireturi de lurex cântă pe instrumente vechi cu o singură strună și au bancnote nou scoase în circulație, lipite cu saliva consumatorilor, chiar pe frunte.

Nu mă ia nimeni în seamă, toată lumea aia pestriță e acum gata să facă sluj dinaintea Mirelui - actorul pentru care studiorule x oferiseră, la licitația online, ... de lire!

- Incredibil!

Doar atât găsesc inteligibil de zis, când Regizorul, beat criță și, sigur, din acest motiv și aproape sufocat de emoție, îmi împărtășește motivul evenimentului care se sărbătorește.

O recunosc la o masă și pe moașă, poartă tot cămașă de țară dar cu minijupă și este chiar în epicentrul distacției.

Care moașă, și în care altă parte de lume, ar fi avut curajul să accepte să fie filmată moșind, pe viu, nașterea Prințului? Deși secvența aia a stârnit controverse, moașă sătească este din clipa aia, artistă.

În răstimp, și-a vândut vitele, porcii, găinile și tot pământul arabil primit moștenire, investind toți banii în cele câteva sute de metri pătrați de ruine, pe care se filmează din zori până-n seară.

În mijlocul actorilor, adunați ca într-un turn Babel - deși nu înțelege o iotă din ce declamă fata blondă și sofisticată - moașă aplaudă, chiuie, bate din picioare, așa cum a văzut ea în mai toate filmele occidentale. Și ar fi continuat așa, ca nebuna, dacă nu l-ar fi zărit la timp pe

cardinalul inchizitor, care, acum, fiind înafara platoului, revenise la ginși și tricoul cu imprimeul publicitar pentru care primea, cu contract, 100 de kilograme de detergent 4x1 pe an.

Moșa i se lipi toată de țesătura albă ca laptele, și-l îndemnă, îl somă chiar, să repete cele trei-patru bancuri porcoase, pe care anonimul Savanarola nu reușea, de propriul haz, să le spună până la capăt.

Fata platinată și cu dantura prinsă în aparat dentar de ultima generație tocmai și-a încheiat showul, dar nimeni nu aplaudă, înafară de doică, o copilă cu pistrui pe mâini și pe față, care nu a îngrijit, nu a crescut până atunci nici un măcar pui de curcă.

În brațele ei, copilul Mirelui și al Lebedei, prinde a plânge cu sughituri.

Indiferent, ca la o producție proastă, Mirele fumează, aprinde țigările din una în alta, ca și cum așa ar *arde* din rădăcină tristețea, care... se furișează ca vulpea și-i tot toarnă și-i tot umple paharul.

Mă simt de prisos. Mă ridic din jilțul poleit cândva cu praf de aur. Constat că nimeni nu mă bagă în seamă.

Profit, mă strecor în grădina toată în paragină, mă așez pe băncuța peste care, brusc, a început să înflorească tufa de iasomie.

Nu e în luna mai! E miez de vară, o vară tare ciudată.

Într-un târziu, am simțit și mirosul de lapte dulce amestecat cu izul de nicotină.

Nu trebuie să întorc capul ca să știu că este Mirele cu copilul în brațe.

Îi fac loc pe strijeaua de scândură, unde se așează îndată, cu grijă exagerată, parcă banca aceea ar fi din sticlă casantă.

Nu mai este trist și are puterea să povestească:

-Lebăda a fost o femeie frumoasă!

-Sigur! - îi dau eu replica, prostește, apoi mă opresc și îl privesc cum își trece de mai multe ori la rând și fără rost mâneca cămășii cu trese militare, peste fruntea despătată în două de o cută pe care nu i-o știusem.

Este din nou puternic, doar fața i s-a albit și un mușchi rebel i se zbate în obrazul neras.

-Lebedei i-au scos sânul.

Amazoana tatei, amazoană... A fost, este tare curajoasă.

Acuș face raze, înghite chimicale...

Habar n-am ce va fi cu ea, cu noi, mai departe.

Sper să se vindece, să o iau acasă și, la toamnă, să fie gata să ne luăm zborul cu găștele sălbatice.

Știi, pe femeia mea am căuta-o prin veacuri de nebunie umană. De atâtea ori am crezut, m-am înșelat, m-am mințit că am găsit-o, pentru ca mai apoi să-mi dau pumni în cap, încât azi mi-e frică, poate că asta-i finalul, stingerea lămpii!

Mi-e teamă că o voi pierde în megaloposurile voastre moderne.

-Ale noastre! Sunt și ale tale, ale voastre... Vrei nu vrei, tu și Lebăda ta sunteți ceea ce se numește o familie modernă.

Nu poți da bir cu fugiții, să plonjezi pe o insulă fără frigider, fără Internet, fără medici...

-Nu știi nimic, femeie!

-Oricum, știu mai mult decât tine, care nu ai luptat cu chinurile facerii!

Lebăda ți-a fost dată cu cununie.

-O blasfemie!

Nu trebuia să accept rolul acela. Nu trebuia s-o trag după mine, în fața altarului și, mai ales, nu trebuia s-o fac să bea vin, alături de mine, din Graalul fericirii.

Nu aveam dreptul și... de acolo a început tot blestemul.

- Era roșu ca focul vinul acela...- zic eu ca pentru mine, dar el mă aude.

-Era sângele Mielului!

- Vorbești în metafore.

-Numai ție îți dă mâna să preschimbi totul în metafore, unele efemere, care nici nu ajung pe hârtie, ș-apoi, și hârtia este tare fragilă...fragilă...

Eu, în schimb, sunt ca eternitatea, sunt cărunț de sarea sudorii și de câte vicii port prin... buzunare.

Hi, hi, ce mai tranzacție proastă și Viața asta!

Uite, stau de vorbă cu tine, o femeie aproape necunoscută, și îți las impresia că îmi vei afla tot trecutul. Nici vorbă!

-Tu ești actor, trăiești și mori pentru Rol.

Uite, acum vii direct din Evul de Mijloc, din plin misticism, și ai tupeul să ne *freci ridichea* cu teoriile tale păguboase, nouă, materialiştilor, optimiştilor!

Cred că visezi, ba chiar vezi pretutindeni minuni, vrăji, alchimii...

-Graalul. Aici vrei să mă duci.

Te tot învârți în jurul secretului și nu ai curajul să mă întreb.

De fapt, ce vrei să știi?

-Țțțț! Nimic. Nu-mi pasă de un vas oricât de scump ar fi. Îmi pasă de Oamenii..

-Păi, eu sunt Oamenii! Și Lebăda, mireasa mea era și ea Om. Acum nu mai știi...

Se pare că am pierdut din nou totul dinaintea Sorții.

-El, fiul tău, pe care-l ții pe brațe, este o realitate, nu hologramă, un vis fără acoperire!

- Nu ai nici un drept să-mi vorbești de sus, să mă cerți. Femeie, tu nu știi nimic!

- Ba da, copilul ăsta este viitorul vostru!

- Un *viitor* care mă va ucide într-o bună zi...

- Viața nu-i un scenariu macabru. Filmările s-au încheiat, la prima serie, și-ai încasat gloria și *banul*. Trebuie să cobori cu picioarele pe pământ.

-Banii? Nu-mi ajung pentru medici, pentru leacuri și pentru infirmierele care să scoată la timp plosca de sub femeie...

-Vinde Graalul! La ce-ți mai trebuie un obiect de butaforie?

Am zis brusc, ca și cum cineva mi-ar fi dictat replica, apoi, am înghițit în sec și aș fi vrut să întorc, să înghit vorbele acelea.

Mirele s-a ridicat brusc, furios, m-a împins cu o mână, strivindu-mi oasele în spătarul băncii de lemn pe jumătate putred.

-Ce știi tu de Taină??? Tu, care umbli ca găina beată numai prin ogradă??? Ce-ți pasă de un obiect pe care îl înmormântezi într-un manuscris? Cartea asta, cu care te tot lauzi, nu va ieși din tipografii, și asta nu pentru că nu aș vrea eu, doar pentru că mecenatul din Mileniul 3 e pe sponci.

Dacă găsești un samsar bun, batem palma, ai partea ta din profit, bani destui cât să tipărească neam de neamul tău la fițuici, pe care...tot nu le va citi nimeni.

- Arogant stupid, vrei sau nu vrei, ești subiect pentru o carte! Și-apoi, oricât ai face-o pe durul, știi că nu ai sufletul să mă lași baltă în mijlocul acțiunii...

- Te joci cu focul, intri în taine pe care nu le poate înțelege nici o minte de femeie.

Hai să bem mai bine o cafea și, dacă mai vrei, apoi mai vorbim de câte în lună și stele - aplanează Mirele, cu tact nebănuț la o vedetă de cinema ca el, situația care se inflamase de-a binelea.

Mă supun și, drept răsplată, ceea ce nu i se mai întâmplase până atunci nici unei femei înafară de doică, Mirele mă lasă, ba chiar mă roagă să pregătesc biberonul bebelușului, să-i hrănesc eu copilul, timp în care el va schimba o vodcă pe o licență poetică, cu poetul în treni de culoarea nisipului.

Poetul nu mă salută, trece doar cu privirea aia de șoim trecut de maturitate prin ființa mea, ca și cum aș fi din sticlă și fără dimensiune vizibilă.

Bine că bate gongul, semn că e gata cafeaua, un motiv numai bun să uit că aș avea vreun motiv să fiu supărată ca văcarul pe sat.

Amară-i ca viața și neagră ca inima Africii, cafeaua asta! Hmmm, și... ce aromată! Sigur, nu am mai gustat niciodată o băutură așa de ciudată.

Pe brațele doicei pistruiate, copilul râde în somn. Fata cu pistru pe mâini și pe față îi acoperă obrazul cât un cășuț cu batista, în timp ce continuă să facă bezele, să i se scurgă ochii după asistentul Regizorului, un găligan miop și de-o modestie de-a dreptul dezarmantă.

În gălăgia și căldura emanată din trupuri umane exaltate, care se întinde ca o pecingine înspre ferestre și uși, simt că mă sufoc.

- E de la tiroidă, desigur! – îmi pun *diagnosticul* și zâmbesc anapoda și fără nici un sens. Biata glandă, pe ea dau vina ori de câte ori ceva nu îmi convine sau nu îmi iese *pasienața* în a-mi aranja lucrurile și sentimentele.

Închid ochii sau poate că ochii mi se închid singuri, oricum, mă desprind de realitatea strict palpabilă.

Văd tot mai de sus, de mai departe, ca dintr-un balon cu helium, văd perpendicular și în detaliu.

Sunt deja în Spațiu!

Hi, hi, hi... Sunt numai o toantă care se hlizește în fața străinilor.

Moșa sătească mă trage la timp și cu haz, de mâneca bluzei mele de mătase albă, fără să observe pata roșie, de sânge sau de cerneală, care s-a plasat subversiv și rapid, din nou, sub linia inimii.

Mirele se întoarce la masă absent.

Nu bagă pe nimeni în seamă, dintre cei care știu cum și au și puterea să susțină că se distrează.

Mirele iarăși fumează, trage din țigară și fumul, ca ieșind dintr-un arbore de cauciuc, se coagulează, apoi se destramă în ceața care se lasă din ce în ce mai grea peste masa de ospete și care... nici nu știu când și de ce a rămas fără sticle, pahare, platouri, farfurii și, mai ales, fără oameni în scaune.

Câteva pete de grăsime urâtă atrag muștele în haite și bâzâitul acela de insecte întruna flămânde mă sâcăie.

Acum, că am rămas doar noi în peisajul gol dar cu accente de epocă îndepărtată, prind curaj, îl întreb dacă nu are în buzunar o fotografie de pe când era tânăr.

Întreb doar să întreb, convinsă că Mirele nu se va sinchisi să-mi și dea un răspuns.

Din punctul meu fix, ca răstignită în jilțul cu cearcănele unei patini de aur, îl aud scrâjnind din dinți, îl văd lovind cu pumnul în masa acoperită, nu cu damascuri cu monograme, doar cu o folie străvezie de plastic cu desene cromatice violente.

-Pe vremea aia nu se inventase aparatul de fotografiat, nici clorura de argint... dar, dacă crezi că *reziști*, îți pot arăta câteva desene în cărbune ars din lemnul Crucii de pe Golgota.

- O, da, da! - mă izmenesc eu, încercând să mă arăt euforică, fără să-mi pese că mâine figura mea *râzâreață* va apărea în toate tabloidele provinciei, cu mențiunea: Senzațional!

În plin exercițiul funcțiunii, fotoreporterul, care intră-n décor, unul tânăr și fără experiență în ceea ce privește *subiecții*, mă salută cu ceremonie de modă veche. Este un domn.

Îi răspund și-l invit la un pahar de apă minerală. Mă refuză, optând pentru barul din care se aud deja acordurile unei muzici care, dacă ar fi să-i aleg o culoare, aș ambala-o în hârtie creponată roz-bombon.

-Hello, scriitoareo, fă bine, cobori din nori, fii rațională!, îmi zic și, așa aplecată mult peste blatul mesei cu picioare de leu, caut să descifrez ceva din pergamentele sfărâmicioase, pe care Mirele le-a scos dintr-un porthart de pe vremea Primului Război Mondial. Le înșiră pe mușama, la rând, după date necunoscute mie, mijind un zâmbet de-a dreptul pișicher.

Bluza mea de mătase este iarăși albă, curată - curată, dar simt miros de sare extrasă din sânge.

De jur împrejurul nostru, nu s-a iscat nici scandal, nici măcel.

- la, care-s eu, dintre cei trei arhangheli?..

- Glumești! Tu, un om al Mileniului Trei, în niște schițe care i-ar putea aparține lui Michelangelo Buonaroti?!...

-Bine că nu ai zis... Da Vinci! Ăsta-i astăzi în vogă...

Uite, eu sunt cel cu bonetă plină de vopsele și care pune stelele și Luna pe cerul Capelei Sixtine...

- Tot aștri, care mai apoi s-au cojit... au căzut ca nucile! - zic eu și râd ca de o glumă foarte bună, fără să prevăd că neseriozitatea mea de moment avea să stârnească un adevărat tsunami de furie.

-Iaca cine-l judecă, peste veacuri, pe Maestru!

Pictura murală nu e sortită să țină o veșnicie. Marmura... da, marmura-i altceva. Uite, Pieta, David...

-Hei, hei! Îmi ții o conferință pe Istoria Artei???

- Ca scriitor, te credeam mai destupată la minte! M-am înșelat. Ești la fel ca toți ceilalți, nu credeți decât în ceea ce ochii voștri orbi se prefac că văd, în ceea ce urechile voastre surde vă mint că aud...

Ori, poate că... ești convinsă de adevărul meu, dar... îți place să mă joci pe degete, să scoți untul din mine, să mă faci să vârs tot-tot.

Femeie, eu spun doar cât am dreptul să spun, restu-i Mister!

- Povești pentru turiștii tâmpiți! Antichități măsluite, cu care le stârnești interesul, le salți gologanii străinilor!

Zic eu și mă ridic din jilț, semn de plecare de la masa aia străveche și la care, oricât aș căuta, nu voi găsi nici un cui de metal.

- Sunt documente originale, unicate sută la sută. Uite, semnătura Lui!

Cu un singur centimetru pătrat din pergamentul ăsta aș putea cumpăra întreg orașul vostru cu gaze de eșapament și tomberoane pline de gunoaie, dar la ce-mi trebuie niște ziduri din beton împestrit cu grafitti execrabil?...

Dacă-mi dai mâna și mai plusez cu o *schită*, vă pot lua întreg Continentul; încă o *formulă* de aici, scoasă direct la licitație și... am Lumea la picioare!

-Vrei să-mi spui, că deții secretul aurului?!

-Ceva mult, mult mai important ...

-Clonarea direct din măduva spinării lui... Dumnezeu! Un ceva, ceva... care să susțină *teoria* lui Miloș, poetul?????!

- Mai tacă-ți gura! Voi, treimilenarii ăștia sunteți ceva de groază!

Pe cine crezi că-l interesa în plin Ev Mediu prășila omenirii. Pe atunci, copiii, mulți câți se făceau, erau toți din Dragoste, și... dragostea este Cuvântul lui Dumnezeu!

Ăsta-i Graalul!

-Și banii???

Să nu-mi spui că nu pentru avere și putere te-ai înrolat în Cruciadă, ai jucat în filme care ți se potrivesc ca nuca în perete.

Pentru bani, nu pentru idei luptă mercenarii de când e lumea Lume!

-Ești nebună. Vorbește mai încet, că te aude Generalul, insul cu mustăți prusace, care s-a așezat cu spatele către fereastră. Cum ai să-i spui lui, unui războinic care asigură plus valoarea industriei de înarmare, că tu, vezi Doamne, pledezi pentru pluguri și secere, nu pentru obuze???

- Să schimbăm armele-n pluguri!

Așa-i lozinca, numai că eu nu mai sunt comunistă convinsă!

-Cum vrei matale! - îmi zice Mirele, ca unui puști căruia i-ai înșfăcat acadeaua și, cu o dexteritate pe care nu i-aș fi bănuț-o, răsuțește pergamentele între degete, le vără în porthartul de pânză kaki și cu un număr de regiment de pifani exterminați într-o luptă din care nimeni, absolut nimeni nu a mai avut nimic de câștigat până astăzi.

Peste oraș, prinde să ningă bogat și tihnit deși, calendaristic vorbind, suntem în miezul verii.

Fulgii, în forma omizilor Hyphantria, cad din crengile teilor plantați pe buza bulevardului.

În urma lor, doar nervurile se mai văd, așa ca o danteală fină de Olanda, ca un prapor din ligamente subțiri-subțiri, merit să țină laolaltă toate măruntaiele care se luptă mereu între ele, într-un singur pânțec.

Mirele a dispărut direct prin vitraliul cu însemnul heraldic al castelului fantomatic.

A plecat lăsând sub masă un pumn de mucuri de țigări doar pe jumătate fumate.

Din turnul catedralei gotice, ceasornicul bate ora 14. Este taman timpul când, într-un salon din Spitalul de Oncologie, pacientele rase în cap încep a doua tranșă de chimioterapie pe ziua respectivă.

-Un sân pentru o viață! - iată un slogan al naibii de potrivit, zic eu, cea care nu știu ce-i durerea atroce, ce-i disperarea și, mai ales, nu știu prețului curajului de-a nu te resemna, de a-i da cu tifla Morții.

Nu sunt în stare de nimic pe lume. Nu am avut iscusința de-a afla ceva din *trecutul* Mirelui, colo un actor ce se confundă cu rolul, care se crede a fi ultimul cavaler dintr-o ultimă cruciadă victorioasă, și care s-a întors pe Vechiul Continent cu aurul Graalului ascuns sub șa din piele de Cordoba.

Încă mai ninge și acum, când ies singură din castel, caut taxiul fără număr, care să mă readucă în prezentul burgului ce stă cufundat în ceață lăptoasă.

- Un semn sigur de schimbare a temperaturii, îmi zic fără nici o noimă, pentru că pe mine mă interesează mult mai puțin feneomenle naturii decât oamenii.

În pavajul de piatră șlefuită de trecerea veacurilor, urmele caielelor din potcoavele cailor se văd ca niște pansoane lovind padimentul.

Nu mai are nici un sens să umblu după himere și semne din alt Timp, să mai zăbovesc între casele vechi și aliniate ca niște cutii de chibrit în care catranul umed a lăsat cearcăne de igrasie.

La ora și în ziua asta ar trebui să fiu deja în Satul fără Nume, un loc fără pretenții și care, acum, departe de el fiind, mă îndoiesc că ar exista în realitate, dealtminteri, ca multe alte lucruri aparent palpabile.

Un sat cu trei biserici din ce în ce mai golite de oameni și cu bodegi pline ochi de bețivani autohtoni, care știu totul despre fotbal și despre politică.

Mă simt stingheră pe fâșia de asfalt, de unde o mămică cu cercelul lucind în buric mă împinge cu căruciorul în care doi gemeni țipă la unison și ca din gură de șarpe.

Pare că am nimerit pe un tărâm cu liceeni miopi și mirosind a nicotină, cu bătrâni 'ușchiți, dezertând de la cursul de socializare, din azil modern. Merg fără nici un gând, merg cu capul în piept de-a lungul unui pietonal plin cu inși fără pic de noroc.

De pe carosabil, vine damf de parfum franțuzesc și benzină transformată în fum pe jumătate cu plumb.

Nu știu de când merg fără sens și fără direcție.

Ca un spărgător de gheață către Ecuator, așa merg. Picioarele își fac norma de pași de sănătate strict garantată de revistele-n top.

Un', doi, trei! Un', doi, trei și... de la capăt!

Poate ar trebui să mă așez pe bordura înghețată, să-mi trag basmaua pe ochi și să întind mâna... Sunt la cheremul întâmplărilor, un insignifiant pion mișcat pe tabla de șah a unei lumi ce a luat forma burgului medieval.

- Ceața se ridică! - constat cu indiferență ironică, se ridică ca o poală de mantie albă peste acoperișuri din țigla roșie-roșie.

Trec odată cu mine sutele de ani de civilizație continentală, trec ca cireada de bivoli furioși, boncăluind, stârnind colbul care ne sufocă, ne gâtuie.

Mixtura asfaltică, ultramodernă, se smulge din alveole, dă îndărăt în vâna de păcură...

În fața Tribunalului, câțiva breslași își frâng mâinile pentru o pricină mie necunoscută.

De sus în jos, de la un capăt la altul, pe strada mare, trec Actorii, comandanții și subordonații din tabăra de rulote.

Primul în flancul stâng este Regele Arthur, pe cal alb și cu spadă adevărată la cingătoare.

Azi nu poartă armura de zale încopciată în fibulă de aur sub barba care i-a crescut de un lat de palmă în ultimele ore.

În mijlocul paradei exuberante, eu sunt numai cerșetorul, martorul nevăzut și neauzit al întregii mascarade.

Cred c-am prins rădăcini în colțul ăsta de stradă, mă simt fără durere, și abia de simt copita de cal și călăreț, un centaur, apăsându-mi obrazul.

S-a făcut noapte și liniște de iarnă în vară. Timpurile și anotimpurile intră iarăși pe făgașul normal al calendarelor noastre.

Liniștea-i cea de dinainte de facerea lumii, liniște oarbă cu balanța ținută în echilibru precar.

Nu știu dacă și cum am scăpat, dacă am fost sau nu am fost aruncată ca o monedă, dintr-un veac în alt veac.

Ei, nu-mi cereți să vă fac un *desen* detaliat! Nu am simțul proporțiilor, nici măcar știința de-a aranja obiectele simple în spațiu.

Poate vreți capul meu contra Adevăr! OK ! – dar să-mi puneți și un preț potrivit pentru a plusa la bursa întâmplărilor.

Capitolul 5

Am ajuns, mergând tot drumul pe jos, în Satul fără Nume. Am bășici la tălpi, sângerez de parcă eu am stat răstignită în cuie, în stânga lui Iisus.

În jurul meu este din nou vară și vreme de rut pentru insectele cărora nu le prea pasă de tratate gen *petrol contra hrană*. De pe ruinele platoului de filmare luminează un reflector, în plină amiază.

-Poate-i Soarele, zic, unul redus ca dimensiune încât să-l poată îmbrățișa, de vor, toți oamenii.

Mirele este singur în hala fără pereți, fără acoperiș sau brâu de beton. Desenează pe aer și din memorie, un pui de grifon.

Spun *grifon*, pentru că ceea ce se alcătuiește din negru acela de fum, negru înmuiat în untură de animal, nu seamăna cu nici unul din speciile pe care le-am cunoscut, le-am văzut, în viață de om.

Mă așez lângă o sulfină toată uscată. Îl privesc pe artist, îl cercetez fără ca el să mă vadă.

Nu mai pare defel supărat pe lumea întreagă. Acum desenează iarba și vasul de aur, din care animalul fantasmagoric să bea apă pe săturate.

Mă retrag ca pe prima linie a unui război. Mai mult decât mi-a fost dat să văd, nici nu aș îndrăzni să privesc.

Mă întorc, cu o durere acerbă de cap, la masa de scris și convinsă fiind că în tot satul din umbra ruinei medievale nu există medic, farmacie, un antinevralgic...

Deschid computerul și prind să scriu despre cum aș fi putut eu să-l întreb pe Mire, despre Lebăda, femeia bolnavă, sau despre soldații uciși toți, mai puțin din greșeală, mai mult din prostie...

Din pagina word, Mirele doar clatină din cap, semn că-i mai bine să tac.

N-am de gând să-l ascult. Mă dedau ispitei, scriu cum că... spațiul din incinta cetății este pustiu ca un ring din care boxerii au fost scoși cu targa. Cum... fiecare pe limba lui piere sau că toți ne căutăm fericirea dar pe căi diferite.

Din fotoliul în care așez personajul, așa prăbușit ca o haină de ață mercerizată, el, Mirele, vorbește de unul singur:

- Am lăsat-o rugându-se în Capelă. E ca și moartă, gata să doarmă între flori de hârtie cerată.

Lebăda este țărână, nu-mi mai aparține ! Eu voi pleca de pe platou, chiar mâine.

-Lumea ta de mucava și florile tale de hârtie!!! Ce tot vorbești, omule așa, în prostie??

Tu nu ești un tip din carne și oase, ești doar un personaj pe care-l plăsmuiesc eu, scriitoarea, îl fac bun sau rău, cum îmi place.

Vrei nu vrei, domnule *Belea*, ești la mâna mea ! La fel ca tine, alte o mie de nume din Templul și Masa Rotundă, ba chiar și Graalul... sunt numai plăsmuire.

Poveștile astea, îți spun, nu-s pentru tine, lasă-mă să le trec pe hârtie.

-Fie! Dar s-o faci pe Lebăda mea o moartă frumoasă. Să-i cânte corul de înger, ca în ziua aceea, la cununie...

-Țțțț ! Îi mai dau o șansă; masa de operație! -am concluzionat arbitrar exact când ușa s-a dat, zgomotos, de perete.

Mirele în carne și oase, nu cel zugrăvit de mine în carte, mi-a intrat în odaie.

A citit textul, peste umăr și fără ca eu să vreau dinadins a mă opune.

-Ești o pacoste, femeie ! Te joci *în nasturi* cu oamenii. Lebăda-i în ghearele morții și tu, buiacă, nesimțitoare, îți construiești cartea pe cadavrele noastre. Știai că Lebăda mea nu avea asigurări medicale? Că eu nu am un sfaț pentru lumânări, citostatice?...

Asta-i Viața ! Dură ca dracu'.

-Mai bine-n comunism... - zic eu abia perceptibil și doar pentru că nu găsesc un cuvânt de încurajare care să nu semene cu minciuna sfruntată.

-Nostalgico, tu care ai stat la troaca cu tainul raționalizat...

-Am muncit și am gândit, am rezistat. Altminteri...

-Să-ți fie de bine! Eu am fugit din raiul acela, cât m-au ținut picioarele.

- Te-au ținut, văd, foarte bine, de ai ajuns peste mări și oceane...

-Te joci de-a șoarecele și pisica!? Ce știi tu despre școala de corecție, despre porția de macaroane cu brânză mucegăită, de bătaia din orfelinat????

Ce știi tu de duba neagră din fața porții... De libertatea de opinie sau de acțiune...

-Știu că ai jucat teatru toată viața!

Frății, ordine secrete, cavaleri, cetăți, peceti și potire... Ne-ai înnebunit pe toți cu povești esoterice.

-Lebăda crede în mine...

- Lebăda te-a primit în casa ei, în patul ei, în inima ei, fără să te *legitimeze*. Te iubea, te iubește și este încă o femeie frumoasă, nu știu, zău, ce va fi găsit la unul ca tine.

- Pe dracu'! Ea mi-a dat peste cap toate planurile! Ea, o femeiușcă cu aripă de pasăre în loc de mâna stângă.

Fals! Fals! !! Basmul ei nu mai ține.

-Flecărim degeaba, mai bine ai vizita-o...

- Nu îmi pot pierde vremea lângă o femeie nici vie, nici moartă. Nu-mi pot ignora chemarea, destinul !

-Ce cauți, de fapt?

-Eu? Nu-ți pot spune acum, dar, vino diseară, pe platou, s-a întors și Regizorul.

Sigur ne vom îmbăta ca porcii și,... la beție, omul spune numai adevărul. Nu mai privi cu neîncredere, ca proasta în târg. Nu vei fi singura femeie din *trib*, vine și Greta ...

-Cine ?

-Greta, moașa sătească...

-Păi, nu se numea Gherghina ?...

- Ba da, dar acum e vedetă!

- Nici o distracție nu-i pe gratis, așa că am să aduc plăcinte, limonadă...

- Doar o monedă ! Vezi să fie una veche, cât mai veche.

- Oricât aș căuta, nu voi găsi ce-mi ceri tu, prin poșetă.

-Uite, ți-o dau cu împrumut și fără dobândă! - îmi zice Mirele, în timp ce cu mișcări de suț iute de mână îmi și strecură bănuțul cât o unghie în buzunarul bluzei țesută din fir de viermi de mătase, și pe care o port întruna, convinsă că îmi alungă toate ghinioanele.

- Parcă m-ai pregăti să trec râul Lethe...

Nu mai are sens să întind vorba, plecăm chiar acum și împreună, către ruine.

Mirele face pași mari și pletele negre îi flutură în vântul fierbinte.

Eu, ca de obicei, când nu sunt în apele mele, merg cu capul în piept, cu pași mici prin iarba cu sânziencele date în sămânță.

În rulota cu aer condiționat și rețea tv în timp real, îl găsim pe Regizor omorându-și vremea, privind pe *plasmă*, cum președintele reales al provinciei se *îmbăiază* în mulțimea care nu mai prididește să-i pupe mâinile, să-i aducă osanale pentru numărele de circ oferite zilnic, lângă felia de pâine.

- Nu-mi pasă. Cu șef sau fără, Viața mea, cartea mea merg înainte! - răbufnesc eu cu lehamite și, părăsind rulota Nr.1 și platoul cu ultimele detalii pregătite pentru filmarea din ziua următoare, ies singură în câmpul întins ca o limbă de venin verde pe splina colinei.

Încă dogorăște țărâna, aerul, de-l pipăi, frige la degete.

M-aș întoarce acasă, să pun la dospit aluatul pentru clătite... Nu încă, e timp berechet până mâine, când aștept musafirii.

Dar cum Timpul nu mai are dimensiune precisă, azi poate fi mâine, mâine poate fi azi... așa că, odată ce am ajuns la liziera unde carpenii își mișcă frunzele în sensul acelor de ceasornic, observ că nu mai sunt defel singură.

Acum profit, vreau să le arăt tuturor ruinele cetății medievale, parcul cu rulotele Companiei de Filme, grajdurile cu caii ce vor galopa spre Ierusalimul cel din visul Regelui Arthur, atelierile în care armurierii lustruiesc și zornăiesc săbiile și lăncile de luptă corp la corp...

Nimic, absolut nimic din toate aceste detalii nu mai există. Nici un colț de zid, nici un fir de colb din moloz nu se mai zărește până departe, la linia orizontului.

Nici măcar să le povestec despre toate astea, nu mă pricep și, colac peste pupăză, chiar în fața ochilor noștri, Soarele scapătă, dispăre ca o fată morgana în cămașă de noapte bordo.

Soarele a apus aproape triumfal.

El știe mai bine ca mine ce trebuie și ce nu trebuie a fi spus la lume.

În fundalul cu sfârcurile pruniștilor din cele trei cimitire sătești, numai eu văd cearcănul unui bănuț de aur arzând în vâlvătăi.

Nu-mi este permis să fabulez despre văzute și nevăzute, să întreb în stânga și-n dreapta despre Sfântul Graal, despre cavaleri cu cruce pe piept...

Nu mai există nimic palpabil, nimic care să-mi dovedească că acolo, lângă noi, s-au dat lupte pentru regate despre care nu s-a găsit nimic scris în arhivele lumii.

Nu sunt nici urme din balega cailor aflați în cavalcade alandala aranjate și care au luat în copite hectarele de lucernă gata înflorită. Și totuși, lucerna există.

În înserarea cu roșu de buze pe dinții din față, castelul medieval ni se înfățișa cu cangrena zidurilor supurând peste licheni măsluiți cu var proaspăt.

Coborâm în satul Fără Nume așa cum am și urcat, pe deal îmbolovănit, pe drum podit cu istoria nevăzută, neuzită dar strajnic păzită de cei câțiva microliți, formațiuni grezoase prelucrate în dalta vremii sau, de ce nu, de un om.

S-a lăsat noaptea, una cu rouă precară...

Scriu din nou despre Graal.

Simt că îl vreau, că îl am, că îi pipăi metalul și nestematele toate înfipite ca dinții de copil în gingie, în zgura foitei.

Trebuie să vorbesc cu cineva despre toate acestea.

Actorii ! Ei nu dorm niciodată.

Aleg din nou blugii potriviți în mai toate ocaziile și bluza din fir de viermi de mătase și, fără alte podoabe decât verigheta și, la gât, lăntșorul foarte subțire, urc treptele de gresii care fac legătura între așezarea rurală fără pretenții de civilizație continentală, cu platoul vechiului castru.

Iau distanță suficient de mare între tufele de carpen și parcul de rulote, când simt cum macii sălbatici mi se prind de picioare cu rădăcinile smulse direct din cernoziomuri.

Sub luna grasă, la un pas în fața mea, umbra-mi grobiană mătură poteca.

Este o noapte ca și aceea în care Precesta adună gălbenele de leac, le așează la macerat în ulei de măsline, apoi, la lumină, le împarte sub formă de mir tuturor mamelor cu fiii răniți.

Traversez cu frison de frică tipic animalică spațiul care desparte două cimitire.

În lumina reflectoarelor de platou, ajung cu bine la poarta pe care scie: Atenție, se filmează!

Mă simt confortabil, în siguranță.

Imediat după mine, intră în decor un uliu, apoi șobolanul... Lupta se dă pe viață și moarte, între ei nu există armistițiu, retragere, tratate mincinoase, steaguri albe...

Dincolo de ușă, o mulțime de oameni, în straie de epocă apusă, stau ciorchine în jurul Regizorului, parcă-s albine și matcă.

Habar nu au că, în răstimp, s-au inversat polii magnetici, că anotimpurile au rămas doar două...

Nu am rol în scena aceea, una vitală, și nimeni nu mă bagă în seamă.

De la un timp, simt că îmi îngheață umerii sub bluza subțire și strâng cât mai bine țesătura pe mine, iar pata ciudată, de sânge, ba apare, ba dispăre, se joacă cu mine.

Este ca un felinar de far în mâna unui paznic beat ce-i tremură mâna.

Nu se face să dau tocmai eu vestea cu Apocalipsa, cu înghețul teribil... Poate, totuși, mă înșel, am numai frisoane tipic normale.

Regizorul urlă în megafoane, se agită în jurul cameramanilor.

În conul de lumină trandafirie, fosta moașă sătească, Greta-artista, stă lipită toată de Mirele care ar trebui s-o sărute, apoi... s-o lovească.

Lui nu-i la îndemână a face nici una, nici alta. Regizorul pare să înnebunească. Țipă, dă ordine în toate limbile pământului, fără ca cineva să-l înțeleagă până la capăt.

Suntem (ca) în Turnul Babel.

Sufleorul a făcut spume la gură. Actorii nu înțeleg o iotă din ce li se spune.

Final! Final, final, final!!!!

Tăiați și pauză!

Ajunși la capătul puterilor, actorii și dresorii de tigri și pantere se lasă pe jos și cer apă, apă de băut pentru ei și pentru animale.

Mă așez și eu pe o banchetă cu spătarul traforat și suflat cu pulbere ca de aur, stau cu palmele adunate ca la rugăciune, parcă aș fi într-un templu, într-o biserică.

Întinsă pe blana artificială, Greta își ascunde sânii căzuți ca la capre.

Un trubadur de ocazie ciupește corzile unui instrument muzical căruia eu nu-i știu numele.

Greta îi sugerează o muzică mai sprintărie.

Tânărul se opintește să ducă melodia medievală spre artă, aproape că reușește, și o lacrimă sau un strop de transpirație, care umezește lacul scorojit de pe cutia aia de rezonanță. Acum, sunetele ies neperechi, ireale.

-Motor !

-Pauză !

-Motor...

-Pauza mare !

Simt și eu că înnebunesc, cu ceilalți în cor. Nu văd nimic nelalocul lui, dar simt miros bun de tabac amestecat cu rom și a portocale miroase, tot mirosuri exotice.

În hala de filmare îl caut cu privirea pe Mire. Lipsește. Și Greta lipsește.

Un actor necunoscut mie citește un pasaj biblic.

Mă las prinsă doar de cadența sunetelor. Mi-e bine, din ce în ce mai bine...

Un ciopor de femei tinere și nu cine știe ce de frumoase, vin, i se așează ca șerpoaicele, pe brațe, i se încolăcesc în jurul genunchilor, a grumazului. Așa e rolul.

-Pauzăăă ! – urlă Regozorul și cade într-un oblomovism care se vrea a fi *gest* aristocratic.

Acum, ar fi trebuit ca noi toți, muritori fără rol major în viață și-n filme, să ne apropiem, să-l măgulim să-i lăsăm impresia că ne alimentăm bateriile direct de la *geniul* său.

Țigara cu drog se plimbă din mână în mână. Ochii strălucesc, nimic nu-i mai oprește pe figuranți și actori să se prăbușească-n genunchi, să-i sărute tălpile saboților de plastic.

Cu acceptarea lui tacită și voluptoasă, are loc comuniunea drăcească.

Țigara cu iarbă a ajuns și la mine, ar trebui să trag, să prizez. N-o pot face! Am gura iască, gâtlejul uscat. În palma mea, foița țigaretii se dezintegrează. Hârtia se întoarce în celuloză, la moara de hârtie. Tutunul înflorește, drogul nu a existat niciodată.

Apectul ăsta al vieții îmi face rău, foarte rău. S-ar cuveni să am grețuri, să vomit ca în filme... Nimic nu mi se întâmplă de acest gen.

Regizorul abia acum mă observă, ridică din sprânceană; nu mă recunoaște, nu fac parte din gașcă! Cheamă gardianul, care... nu, nu mă înhață, doar mă avertizează :

-Mucles !!!

Este momentul să dau *șpaga*, moneda, una mică cât unghia și pe care am primit-o cu împrumut de la Mire.

- Piesa asta lipsea din Comoară! - exclamă garda de corp, ca și cum ar fi făcut o mare și senzațională descoperire.

Este momentul ca toate femeile cu pleoape albăstrite de oboseală și machiaj de duzină să vină spre mine, să se năpustească, să înșface moneda, pe care mai apoi s-o depună în mâna Regizorului.

Lui i se cuvine absolut totul, el este gurul !

Calm, cu importanță evident studiată, Regizorul studiază bănuțul de aur pe toate părțile. Și-a făcut deja o părere, dar tace.

-Măi să fie! - zice grăjdarul, un ins negricios și care se tot scarpină în frizură uitând definitiv că este plătit să țeșale cail, nu să facă evaluări numismatice.

Din jilțul umezit cu sudoarea rece a bolii incurabile, Regizorul abia acum decretează într-o limbă plurinațională:

-La arme, copii, și dați-i bătaie! Mai avem de tras doar o dublă, una singură.

- Iar????! - se smiorcăie grășana de Greta, fosta moașă sătească și care se află din nou față în față cu Mirele altei femei, una cu mult mai frumoasă decât ea și mult mai deșteaptă.

Greta își joacă rolul ca și cum ar fi de-o viață artistă, așteaptă să fie sărutată și apoi pleznită.

Mirele se retrage și, în locul lui, în decorul de mucava, intră furtuna, una violentă și fără a fi anunțată în buletinele de timp probabil.

Vijelia rupe zidurile cetății medievale, sparge vitraliile catedralei la temelia căreia ni se tot spune că ar fi îngropat Graalul - un vas de alamă tras în folie subțire de aur.

Aerul miroase ca un vin roșu. Are aromă de struguri răscopți.

Apoi, se lasă liniștea definitivă și, obosiți, scenariști, producători, figuranți și artiști... se retrag pentru odihnă în sălașurile lor de campanie.

Plec și eu, de una singură, plec de la filmarea în noaptea, împleticindu-mă ca trestia tânără.

Peste Satul fără Nume prinde iar să ningă în miez de vară, ninge cu polenuri dar și cu zăpadă adevărată.

Nu se revarsă încă zorii de ziuă, iar eu nu am felinar, nu am o lanternă.

Întunericul lipicios suie dinspre humus spre pulpele mele strânse în nojițele unor sandale ca din vechea Romă.

În fața bodegii cu reclame stridente și sincope de manele lacrimogene, câțiva inși scot din urna perfect sigilată buletinele de vot, le împart pe *căprării* numai de ei cunoscute, le numără pe degete, pe abac...

Au fost din nou alegeri, alegeri libere și nu a observat nimeni.

Capitolul 6

După ce scrisesem orbește, fără să iau seama la oameni, sosise și ziua în care țărâncă din mine își ceru drepturile de *autor*.

Câine-câinește, am abandonat capitolul început dis de dimineață și am plecat spre livada în care se culegeau fructele pentru dulceață.

Drumul înierbat și fără urmă de animal de povară ducea înspre niciunde, se ramifica, o lua înaintea mea, ba la stânga, ba la dreapta, și când îmi era lumea mai dragă se despletea în mii de poteci subțiri ca vâna izvorului și așa, întruna, o luam de la capăt iarăși și iarăși.

În jur, aerul aburea ca pâinea caldă, ieșind din pământ și nu era țipenie de țaran-vechi, nici fermier-nou pe țarină, cu care să schimb o vorbă.

Totul se întorsese la matcă. Eram ca în ziua alungării din Rai a primilor oameni, nu vedeam, nu auzeam; eu mergeam, ca de obicei, cu capul în piept, hotărâtă să fiu prima care călca pe cenușa aia fertilă, de după erupție.

Deschideam uși de aer fierbinte una după alta, înaintam în spirală, tot mai concentric, aținându-mi ochii pe linia orizontului și cea a destinului.

Din subțire în talie, cum fusesem, acum eram o femelă diformă, gestantă, și mii de generații de oameni se adunaseră una în alta în ființa-mi fragilă de carne. Eu le duceam cum puteam, fără să pierd rostul cărnii dureroase, fără să-mi calc dorințele sub picioare.

Eram un soi de păpușă rusească, una în alta îmbucată, nepoată, fiică, mamă, bunică, străbunică, tot gene și cromozomi se năpusteau peste mine.

Prin colbul de polenuri din fluturi albaștri, abia de mai zăream căpățâna dealului către care mă îndreptam fără GPS, fără busolă.

Nu sunt în stare de nimic, sunt o nebună inofensivă dar... *maladia* mea este ireversibilă, altminteri m-aș gândi la propria-mi persoană, nu la rostul lumii căreia nici nu-i pasă de mine! - mă cert singură și îmi propun să nu mă gândesc la ce a fost ieri, doar la ziua de mâine.

Mă așteaptă încă o jumătate din vara fără coasă în iarbă, încă un anotimp fără ca omul să intervină cum știe, el, sistematic și pragmatic în livada de meri, din care a rămas doar amintirea unei societăți în care învățasem că munca înnobilează.

De aici, de sus, unde am ajuns ca teleghidată, nu se zărește nici satul, nici orașul doar ruine, de-o parte și de alta unui tărâm pe care omul încă mai iese din grotă, îi dă cu ghioaga în cap fratelui de lapte, îi fură bordeiul, pământul, nevasta...

Ruinele a două milenii se succed în trunchiul arborelui genealogic. Mai apoi, el, omul, escaladează Everestul, oprește în baraje Potopul, construiește și se bate cu pumnul în piept, numindu-se Dumnezeu celor știute și neștiute.

Ca într-un film suprarealist, se succed în fața mea anii lumină și revin iar în centrul galaxiei, din care Dumnezeu, furios, arunca spre pământeni cu lavă scoasă din Soare.

Îmi trec prin față amintirile toate de fată, de nevastă, de mamă, de bunică, de cetățean onorabil al unui colț de Paradis spart în cioburi de sticlă.

Lumea cea mare trece cu treburi serioase de-a lungul și de-a latul meu, pe magistrale, pe trotuare... Mă privește dar nu mă vede, nu mă aude cum urlu în mijlocul naturii gata ucise.

Port ultima bluză din lume lucrată din slivă de viermi de mătase, una albă și foarte frumoasă și cu o pată de sânge sau de cerneală.

Acum, de aici, de sus, de lângă veșnicie, îl văd și pe Mire, vine sau se preface că urcă colina, spre mine. Oricum, este singurul om în carne și oase pe care l-am văzut umblând pe picioarele lui în armură adevărată, una croșetată din zale. Avea mereu viziera ridicată și ochii albaștri.

Era mereu nepăsător cu lumea de jos, el, ultimul cavaler scoborător din rasa Cruciaților. Se retrăgea cu tact din lumea asta, abandona lupta cea de câteva sute de ani fără a lua robi în lanț, fără aur...

-Cum poate un bărbat ca el să-și abandoneze nevasta bolnavă?? - întreb și doar pasărea ce-și cuibărește ouăle-n iarbă îmi prinde gândul din zbor, îl ciugulește de miezul cărnos și-l azvârle...

Acum, cred că totul a fost doar numai în mintea mea de scriitor, pentru că lumea s-a limpezit dintr-o dată și livada are vișini cu crengi pe jumătate cu flori albe, pe jumătate cu fructe roșii, răскоapte.

Lebăda, până mai ieri foarte, foarte bolnavă, culege în poala cămășii de in înflorit și flori și mere de vară.

Aș striga-o pe numele de femeie, dar ea nu are un nume anume.

Aș fluiera-o ca pe un pui de sălbăticiune, dar ea-i sperioasă, nu-mi va răspunde.

Îi este teamă și de amiază și de înserat - o văd cum aleargă spre satul gata globalizat.

Habar nu are că șarpele verde i s-a încolăcit pe picior, că țâța nu-i mai curge demult și că, de fapt, este numai o acriță într-un film fără nici un fel de decor.

Caii, închiriați de la Herghelia de Stat, au terminat lucerna, acum pasc resemnați în miriștea de orz.

Armurile cavalerilor medievali și toate armele reconstituite după artefacte unicat, de muzeu, rezemă valul de paie al cârciumei din care un bețiv iese cu un șut în fund și înjurând cârciumarul de Preceastă.

Mirele, și el în pauză de *cafea*, repetă rolul, scenariul, citește atent, cu ochelarii puși pe șaua nasului acvilin. Azi are barba rasă și sprijinită în pumnul cu care, el, Regele Arthur, îi dă replica sultanului Saladin.

- Cabotin incorigibil! – îi zic și, dacă aș fi un mujic aș scuipa sigur în fărâșul cu nisip, în care câteva mucuri de țigară ieftină se sting încet, ca fetele bolnave de ftizie.

Văd cum Lebăda se apropie de el, merge cu bărbia ridicată, cu un zâmbet afișat în colțul gurii și cu sandalele legate pe gleznelor-i subțiri în nojițe de naylon extrem de transparent.

Poartă rochie cu decolteu asimetric tăiat peste locul de sân.

-Psss, iubita! - o abordează golănește careva dintre soldații-figuranți.

Lebăda, din instinct, își trage fibra de mătase peste piept, să-și ascundă astfel infirmitatea ca pe un păcat.

Se împiedică, alunecă, se prăbușește sub povara coșului cu vișinele mustind.

Mirele zvâcnește, vrea să se apropie, s-o ridice... dar, duce doar pe jumătate gestul până la capăt.

- Camera! Filmeazăăă!!

Așa, OK, bre... mai trage o cadră! Acum... Cum nu mai ai peliculă????! Te ucid cu mâinile mele! Așa o scenă de *viață* nu mai prindem niciodată.

Hai, blegule, schimbă registrul... Așa, frățioare, și tu, tu, femeie...stai, stai așa nemișcată în baia de *sânge* ...

Asta-i Femeia! Asta-i Graalul, doar o pată roșie pe o rochie albă. Atât!

Sânge! Vreau mai mult sânge!

Aduceți vopsea din aia care se ia... Găleți cu vopsea, turnați peste ea.

Filmează, filmează... țipa Regizorul, din scaunul lui de dumnezeu al unei simple pelicule, dar care spera să-i aducă nu gloria, ci bani, o sumă cu mai multe zero-uri în cont, cât să-i plătească pensia alimentară fostei neveste.

-Dom' Regizor, femeia e moartă... se găsi un milos să-și dea cu părerea și chiar încercând, cu puterile lui, să-i potolească pe vlăjgani care, incitați de ritmul și ineditul filmării, turnau găleată după găleată de vopsea roșie peste Lebăda ca fără de răsuflare.

- Jigodii, la o parte!...Tună vocea Mirelui, care aruncase din mers paginile cu scenariu și singura lui pereche de ochelari buni, direct în lentila cameramanului, una super-sofisticată și care costase o avere casa de filme.

Aleargă spre femeia lui – către un trup nici mort, nici viu - zăcând în balta de suc vișiniu și la care o mulțime de insecte de tot felul se avântă, plonjează, înoată, cu disperare asigurându-și plinul stomacului.

De acolo, de sus, îl văd cum îi trage fusta peste fesele dezvelite, cum o ridică pe brațe, mireasă, purtând-o ca pe o floare de hibiscus din care cad picuri roșii.

Cineva a sunat Ambulanța și când nu se mai aștepta nimeni, a sosit la fața locului și felcerul cu adidașii Made USA.

Mirele a urcat-o și a urmat-o pe Lebădă, pe lângă targă.

Îi văd mai apoi, tot în pereche, pe brancarda din pânză și oțel, în drum spre spitalul municipal.

Stau îmbrățișați pe cearceaful pătat, așa, ca după o noapte de dragoste, pe un pat nupțial.

Ea e palidă și cu unicul sân viu adunat, strâns în corsetul feșelor de tifon.

El e calm, mult prea calm pentru un astfel de deznodământ trist.

Ea are mâinile umede și foarte fierbinți, prinse în țesătura mantiei lui, una albă și cu cruce roșie, de cavaler teuton.

Nu înțeleg nici acum cum reușesc să formeze perechea perfectă - el, un derbedeu fără identitate precisă; ea, numai suflet în rochia aia, cu o aripă de lebădă în loc de mânecă stângă.

El, fiu de contrabandiști, născut în pușcărie; ea, prințesă cu blazon dar... fără noroc și fără moșie.

Ea, cuminte și educată în pension; el, un fost soldat cinic și irascibil.

-Toți dăm ortu' popii într-o bună zi, important este să trăim până atunci cum ne place, îmi zice Greta, ca într-o replică, toată cu lacrimi pe fața fardată.

Biata femeie, colo o moașă sătească ajunsă, peste noapte, vedetă, oftează din rărunchi, apoi își suflă nasul în batista de mătase cu monogramă princiară, una primită pe *semnătură*, de la cabiniera angajată cu ora, femeia care știe cam tot ce mișcă în cinematografie.

Greta plânge aidoma ca în film, cu peruca pudrată aruncată pe ceafă, cu ochii holbați și gura adunată în formă de inimioară.

Felcerul îi aruncă din mers un flacon, pe jumătate golit, de barbiturice, ocolind atent, cu adidașii lui albi băltoaca cu vopsea roșie. Urcă lângă șofer, dar... motorul Ambulanței refuză să intre în funcțiune.

Băiatul de la cai, câțiva gură cască de ocazie, au acum prilejul să se facă utili - împing dubița albă și foarte încinsă de soare, spre pantă, de unde, ... musai, o va lua singură-n vale.

Regizorul face semn de adio, cu mâna, în gol, apoi își lasă capul cu plete cărunte pe blatul mesei, în fața a două, trei cești cu cafea, din care nimeni, absolut nimeni nu se încumetă să guste.

Capitolul 7

Ronțăia floricele coagulate cu sirop de zahăr într-un bulgăre colorat roz, fără să se sinchisească că cineva ar fi putut s-o recunoască în mulțimea care privea cu o curiozitate de-a dreptul morbidă, leșul celui care zăcea în colbul de sub rotogolul caruselului de bâlci.

Greta se simțea fericită, iar tânăra frumoasă și capabilă să-și învingă toate stângăciile.

Își mișca șoldurile languros pe sub nasul polițiștilor, care sunau zadarnic, pe celular, după medicul legist.

Mortul fusese un bărbat tânăr, înalt și cu mustăcioară sub nasul cam mare. Pletele-i de un blond spălăcit i se tăvăliseră în colb și-i erau călcate cu indiferență, de tălpile celor care savurau nenorocirea cu un apetit incredibil pentru o societate umană, care, susțineau sociologii, că ea, societatea, luptase mii de ani ca să facă dintr-o brută de grotă un tip simțitor și cu personalitate.

Proprietarul *lanțurilor*, un haidamac la maturitate, cu ochi bulbucați de la basedof, se jura pe mamă, susținea cum că... avea vize la zi și de la sanepid, garda financiară și de la... nea Fănică, mecanic șef al parcului de distracții.

Polițiștii comunitari îl ignorau și, în zăduful care le lipise frizura de caschetă, așteptau momentul să predea *cazul* mai departe, colegilor lor de la Diverse.

-Un pârlit de boschetar!, croncăni careva dintre căruțașii care *parcaseră* caii și căruțele taman în buricul târgului. Cărau sicrie, coșcogeamitea lăzi de scândură geluită, umplute, în drum spre antreprenorul de pompe funebre, cu fier vechi furat din gardul fostelor ferme de Stat.

-Am văzut cum s-a rupt lanțul, cum s-a dat de-a berbeleacul... ca bostanu'. Așa, ca bostanu': Pac! Direct în cap.

-Dacă nu se da-n vânt după pațachina aia roșcată... încă ar mai trăi..., mă lămurește Greta, cu un soi de precauție inutilă și, apropiindu-mi-se foarte mult de ureche, îi simt mirosul de săpun de rufe amestecat cu parfum franțuzesc.

Nu este revoltată, cum ar face de obicei, nu se înfurie pe *societatea* care scoate la suprafață toate gunoaiile, lichelele și belelele de tot felul.

Fosta moașă sătească își poate da cu părerea într-o situație care nu o implică, nu o solicită nici cu timp, nici cu bani. Poate să și greșescă în exprimare, că doar nu e ea doctor în lingvistică, poate să se dea cu capul de pereți sau doar în *stambă*, pentru că cine ar recunoaște-o în femeia fără de riduri?

Scuipă peste capul meu, cele câteva hoaspe rămase de la boabele de porumb, bea gâlgâind berea, direct din *sticla* de plastic... și toate astea de față cu cadavrul bărbatului necunoscut și asupra căruia se și adunară muște micuțe și înverzite ca iarba.

Apoi i se face foarte cald, un val de bufeuri, simptome firești pentru vârsta ei cronologică. Îi vine să-și ridice fustele, să se despoaie, dar nu se face să-și arate albeața coapselor de față cu bărbatul străin, fie el mort sau viu.

Îi sugerez să plecăm înapoi, din bâlci în oraș, mai pe urmă, în sat.

- Nu pot, am întâlnire cu Regele Arthur. Ce-am să-l mai urechez pe mârlan, iar a întârziat !

Amândouă l-am văzut mai apoi, înotând printre valurile tot mai îngroșate de curioși care comentau accidentul.

Era în blugi ponosiți și-n pantofi de tenis cu talpa subțire. Călca ușor, mergea fără să alerge, printre balegile de cai dospite de dogoare, printre mucuri de țigări ordinare și fel de fel de ambalaje aruncate, de la ciocolată la creioane și bomboane fondante.

Își ținea capul drept, privirea înainte și mâna stângă dusă peste mijlocul subțire al unei femei cu o aripă albă în loc de mâneca rochiei albe de etamină.

-Îl vezi? Ce actor, ce prestață mai afișează-n decor!! Nici nu ai zice că e aceeași persoană cu cel din noaptea în care ne-am îmbătat, cui ne-am făcut. Hi, hi, hi!! Cum ne-am mai alergat prin nisipul ud, numai noi doi, goi-goluți, pe toată plajă... Și meduzele alea obraznice...

Te-au urzicat vreodată meduzele pe... Nu. Hai, s-o lăsăm baltă, povestea asta-i pentru altădată....

-Nu, acum povestește-mi, dacă tot te-ai pornit, o îndemn eu, poate și pentru că văd cum Mirele cu Lebăda lui au schimbat direcția, se îndreaptă spre cabana de tir sportiv.

-Chiar vrei să știi asemenea bazaconii?

Ei bine, el, artistul care memorează într-o noapte un rol, nu și-a mai amintit nimic a doua zi dimineța.

Ne-au găsit gunoierii, aruncați printre răgăliile aduse de valuri.

Ultima dată, când am băut votcă la el în rulotă, era trist, supărat, dar era tot frumos de *pica*. Eram bucuroasă că mă lăsa să-l privesc din ce în ce mai de aproape.

Știi, iubirile mele de o vară au sfârșit tragic... Unul s-a spânzurat cu eșarfa mea galbenă, altul a plecat voluntar, kamikaze... în mă'sa, habar n-am unde s-a dus.

Sunt destul de nebună, dar nu-s defel curajoasă, să fac un bărbat să se oprească la mine.

Cel mai bine știu să tai un buric, acolo nu dau greș niciodată. Sunt cea mai bună moașă de pe Pământ, am vocație.

- Cu ce te-ai ales de la Mire?? - o întreb, glumind, desigur.

-Greta râde prostește, dezvelindu-și gingiile cu un început de paradontoză, apoi silabisește:

-Cu pal-me peste obraz!

I-am zis să mă ia cu el peste Ocean, că... am banii mei, destui cât să-i întorc cu lopata, că încă mai pot să fac carieră...

„Tu, bătrânico!”, a zis el și a râs. Eu am plâns, am insistat până când, înfuriat la culme, a ... dat!...

Asta a fost răsplata pentru toate nopțile pe care le-am pierdut legănându-le plodul. Așa un copil urâcios n-am mai pomenit. Acuș, cică l-au dus la bunici.

- Iartă-l, are și el necazuri ...

- D-apoi cum, Dumnezeu nu dă cu parul.

Eu sunt ca o mătă, am nouă vieți și cad mereu în picioare. Vrea sau nu vrea Mirele Lebedei, eu tot ajung *cineva*, mare.

Acuș, că mi-am *șters* ridurile, pentru mine se anunță un nou început! - concluzionează Greta și din vocea ei simt că nu regretă defel că a încercat marea cu degetul. Și ce dacă actorul acela arogant se săturase de ea, o aruncase...

-Baltă să fie că *bibanii* se adună... zice ea și, râzând aproape fericită, mă prinde, mă trage de mână și, fără nici o explicație, mă târăște după ea, dincolo de porțile pe care intră abia acum mașina Procuraturii.

Mai apoi, în autobuzul hodorogit, care ne poartă spre Satul fără Nume, nu văd în moașă de țară, devenită peste noapte vedetă, decât o femeie singură și între două vârste.

După ce a zăbovit trei săptămâni în clinica aia de *reconstrucție* facială, se crede alta, nou nouță, și ar râde de soartă cu gura până la urechi, dar... știe că așa, ar putea să-i sară copciile operației.

A învățat că totul pe lume are o plată anume și nu se străduiește să înțeleagă, de ce nu mai are voie să se bronzeze la soare, să bea votcă *peste* două pahare, să facă amor mai înainte de a-și lua hapurile care să-i țină în frâu angina pectorală.

Și-a recăpătat speranța, acum caută și Viața, pe care și-o vrea înapoi, în trupul care nu mai are colac de osânză pe pânțele, nu mai are sâni căzuți.

În lumina Lunii care se arată prin parbrizul murdar al autobuzului, Greta scoate oglinjoara, una nouă, de pe fundul vechii ei genți de moașă sătească. Se privește ca și cum ar privi un necunoscut, apoi dă drumul cuvintelor, țărănește, direct, de parcă ar fi singurul pasager din acel mijloc de transport în comun:

- Halal muiere! Astea nu-s buzele mele?! Țsta nu-i nasul meu... Unde-s pomeții cu vinișoare de cuperoză...

Am dat economiile mele de o viață pentru fața asta idioată??? Nu-s eu asta!

De ce mi-o fi zis doctorul acela că voi avea o poftă nebună de viață... Care viață, a cui viață?

Greta vorbește ca și singură, se cercetează în oglindă, apoi își pipăie, cu sfârcurile degetelor, obraji, buzele, nasul, locul unde știa că avea cuta adâncă dintre sprâncene.

Nu se mai recunoaște și o frică teribilă pune stăpânire pe ea. O criză inopinantă de tiroidă o gâtuie, se sufocă, dar nu se dă învinsă.

Scoate tabachera, țigara, bricheta, aprinde și trage fumul pe nări, aproape bărbătește.

-Curvă păguboasă, fumatu-i interzis în mașina mea! – strigă în gura mare șoferul, care o urmărise tot drumul, vigilent prin oglinda retrovizoare.

Călătorii, câteva gospodine care se întorc de la piața de marți și liceenii navetiști, râd în gura mare.

Greta nu se intimidează, scoate încă o țigară din țipla frumos ornamentată, o aprinde și, pășind legănat printre scaune, i-o vâără mustăciosului între buzele cărnoase.

-Phii, aghiuță mânce-te! Să nu te mai recunosc, Gherghinițo!

Asta, de-o face pe doamna, e moașa noastră, fraților! - li se adresează șoferul, acum, călătorilor plătitori și, pentru ca hazul să fie haz, își scuipe în sân prin gura cămășii.

Să nu te mai recunosc, Gherghinițo, fato! Parcă ieri ne jucam în țărână...

Iaca, eu sunt bunic, tu...tot frumoasă și tânără. Mai știi, îți mai amintești cum ne-a dat dracu' în bărci. Hi, hii... Ce bună mai erai, Gherghinițooo!

-Acum mă numesc Greta! Am lăsat și moșitul, pentru cariera de artistă; se câștigă mult, mult mai bine din filme.

-Aha!

Fericită de cum au decurs lucrurile, Greta mai scoate o țigară bună din pachet și i-o așează fostului coleg de școală primară după ureche, așa cum fac mai toți meșterii cu creionul de tâmplărie.

-Bravo, iote că mai sunt și oameni cu noroc, nu doar cu soartă de câine, pe lume.

Mă bucur pentru tine, Gherghinițo,... Greto, fa! Mă bucur, zău așa. Da', ia zi-i, n-au mahării ăia, p'acolo, un post de pompier, știi, eu am iexperiență, că am făcut armata la foșoru' de foc.

Dau un vițel, un porc, dau cât vor și ce vor, numa'să mă văd și io o dată în viața asta, un domn!

Greta nu-l mai aude, a scăpat bricheta și, aplecându-se după ea, simte cum genunchii, umflați de artoză și suprasolicitați de mersul pe tocurele cui, o lasă. Ligamentele scârțâie ca balamalele neunse, apoi se instalează durerea atroce.

Femeia cade pe cel mai apropiat scaun liber, scoate cutia cu analgezice dintre flacoanele cu parfumuri scumpe și, cu ultima picătură de bere din *sticla* de plastic, înghite o tabletă. Durerea o năucește. Mai ia un hap...

Mai mult de atât nu îndrăznește, nu-și forțează norocul, doar e *cadru* medical, ce dracu'!

Închide ochii, umerii-i cad iar eu, nici din poziția de scriitor, nu aș vrea să-i citesc acum gândurile.

Toată viața îi trece prin față, așa în fugă, și teama de moarte își arată umbra ca o vulpe albastră fugărită de farurile mașinii pe drum.

Capitolul 8

Într-o noapte, cucuveaua a cântat pe acoperișul casei de naștere.

Meteahnă veche, țărâna din mine încă mai crede că prezența ei vestește moartea.

M-am tezit brusc din somn, am adormit și iar m-am trezit, perpelindu-mă apoi toată noaptea. Afară era o Lună șuie ca pântecele căței lehuze.

Mie nu îmi este frică de moarte ca stare.

Stare? Fizică, chimică, stare de circumstanță.

Doar prostii spun, cuvintele goale se adună cu nemiluita în ideile pe care ar trebui să le transform într-o carte.

Au trecut din noaptea de coșmar aproape trei zile. Nimic. Niciun semn de doliu în Satul fără Nume, nicio nenorocire, niciun cataclism nu se anunță pe undele radio, în ziare, la tv-uri.

Apoi, într-un amurg, aflu că încă unul din verii mei este gata trecut în amintire.

În clipa aia constat că sunt doar două dealuri și o pădure de carpeni între casele noastre și ne-am întâlnit extrem de rar în această viață.

Nu-mi doresc să fiu la priveghi, nu mă înghesui la înmormântări. Fac față cu greu situației și numai când nu se poate altfel.

-Ciudată filosofie, îmi zic și încerc din răspuțeri să scriu la tema pe care mi-am propus-o pe firul poveștii din carte. Restul nu mai contează?

Ba, contează și doare și sângerează...

Peste imaginea pe care o prind și intenționez s-o trec în propoziții și fraze se suprapune fața mortului, una ca pergamentul. Un fel de joc din lumini și umbre, ca dansul curtezanei prin cearceafurile de mătase.

Palmele, degeaba le dau la o parte, ele revin și mi se așează pe față...

Încă am curajul să stăpânesc acțiunea romanului și tastatura computerului... Până când? Nu se știe.

Alerg după litere. Degeaba alerg.

-Lupte! - anunță ca la licitație, Mitruț, din fața televizorului și știu că-i rost de sânge, oase rupte, ligamente și nervi întinși la maximum...

Asta-i viața, adrenalină!

Unde am auzit expresia asta tâmpită? Nu mai are nici o importanță, odată ce constat cu stupeoare că am reținut-o, ba am și dat-o afară pe gură, să umble iarăși nebună prin lume.

Iaca, și cel numit *Pumnul* lui Dumnezeu! - atletul ca o mașină de mușchi gata de pus în mișcare.

Oare Dumnezeu chiar are nevoie de un astfel de *pumn* pe pământ?! Nu cred, expresia este ori tradusă greșit, ori... e nebun de legat cel care a promovat în acest mod tot specatcolul.

Nu mă retrag de lângă ecran, curioasă, continui să privesc *filmul* meciului.

Pugilistul în halat alb stă cu spatele spre sală și cu un pas gata ridicat. La atac! Pare, este un ghepard.

- Oare mai există gheparzi?....

Întrebarea mi se pare prostească și fac tot ce pot să uit ceea ce nu ține direct de confruntarea dintre cei doi.

Cel în halat de mătase verzuie și cu însemnele unei companii multinaționale pe banderola care-i strânge fruntea, are un dinte lipsă. Rânjește urât, asimetric.

Are și cicatrici pe umeri, pe brațe și o iubită are, așezată chiar în rândul de scaune cu mușama foarte roșie.

Ei îi văd doar ceafa blondă și știu că-i trimite bezele, pe care el, cel mai mare campion al tuturor timpurilor, nu se cade să le ia în seamă.

Lumea dă din picioare, urlă, înjură organizatorii și poliția de ordine. Lumea salivează ca hiena, cu o clipă înainte de-a începe carnagiul.

Cel cu halat alb salută, ridică mâinile în mânușile grosolane. Face o piruetă și... îi văd jumătate din obrazul frumos, apoi, obrazul întreg și-l... recunosc în el pe Mirele Lebedei, pe el, cel mai bun actor în rolul unui rege rătăcitor.

-Artiștii lu' pește, fac bani din bățai! – scapă Mitruț vorbele, ca și cum mi-ar atrage atenția că toți cei de pe platoul de filmare sunt niște *derbedei*.

Nu-l contrazic, cum aș face cu altă ocazie.

Da, e Mirele indubitabil, privește nu cu silă, cu milă, la publicul care-l fluieră, îl scuipează ... semn că-l admiră.

Nu-i speriat, nu-i nici curajos din cale afară, o indiferență păguboasă i se citește pe față.

Dacă știi eu, știe și el sigur, că încă s-ar mai putea retrage din ring.

Nu-i un film, nu-i un show în reluare, este o luptă pe viață și moarte dată sub luminile scenei și în direct preluată pe toate canalele de televiziune.

Dar, casa de pariuri s-a închis în următoarea secundă, ponturile sunt aranjate și el, Mirele, sau Regele Arthur sau cum i s-a mai fi zis prin cele file din carte, știe că va trebui să lupte, pentru ca la final să se lase învins, să cadă pe spate.

Cu nasul spart, cu arcada teșită, dar cu suma promisă în schimb, va ține loc de sac de box nebunului care acum fornăie pe nări, se întărâtă precum taurul în fața purpurei.

Bate gongul. Sună ca un dangăt de clopot funebru, o dată clar, apoi pripit și de mai multe ori repetat foarte răgușit.

Pugiliștii sunt deja încleștați brațe-n brațe.

Sigur, Mirele simte pumnul campionului ca pe un berbec, în splină, în ficat.

O secundă stă chircit, s-ar retrage, dar încă nu are drept s-o facă pe lașul, să le strice *ălor* jocul norocului gata planificat.

Rundă după rundă a primit, apoi a dat, mai în silă, pocnind instinctiv și defel inspirat. O dată și-a luat adversarul prin surprindere, l-a dezechilibrat.

Atunci, maldărul acela de mușchi purtați pe două picioare s-a prăbușit ca și cum ar fi avut genunchii retezați.

Acum arbitrul intră în panică, prinde să numere 1...2... Se oprește. Reia numărătoarea *trăgând*, evident, de secunde.

Adversarul Mirelui se ridică ca sub un resort nevăzut pe picioare și cu dorință clară de-a face moarte de om, nu sport.

Actorul este aruncat între corzile de catifea cu pete de sânge vechi. Știe, intuiește că încă mai poate scăpa din belea, dar... lumea, publicul îl cheamă, îl aplaudă.

O euforie mai puternică ca aceea din filme și, aproape ca în momente de dragoste, îl face să uite durerea, să se creadă un zeu, invincibil și mult mai puternic decât un om oarecare.

Îi privesc ochii și știu că el știe că trebuie să câștige, chiar de va fi să ucidă în ring. Doar, nu pentru asta îi era *rolul* scris ?!

Numai că ăla nu mai era un rol, nici el, Mirele, nu mai era un actor.

În arena sborșită cu sânge de om se disputa Viața, nu mai avea importanță cine va fi la urma urmei erou.

Cât primea dacă se umilea, dacă pierdea prin retragere?

O mie de lei, cât să-i tot cumpere Gretei blana de vulpe albastră, pe care moașa sătească și-o dorea de-o viață...

Cât primea dacă câștiga!

Nimic sau, poate,...un cuțit în spate.

Văd cum i se înmoaie genunchii, i se împăienjesc ochii de nu mai vede, nu mai știe pe unde calcă.

- L-a machit rău de tot, vere. Am pus rămășag degeaba pe el, am pierdut gologanii cum te văd și mă vezi. Cică-i Pumnu lu' Dumnezeu!

- Și-o căutat necazul cu lumânarea.

Vecinii mei își vorbesc peste gard, făcând schimb de țigări și impresii de la meciul de box care se derula în direct la TV.

- Zi-i Artist și basta! Nu face doi bani...

-Ba, îi tare, nu degeaba-i ibovnicu' moașei Gherghina...

- O fi, da' se pare că și acolo are nevoie de cascador, de dublură... Hiii...hi...

-Păi, să se pună unul ca el, slăbănogu', cu Gogu Pintenogu?! Ce pumn, ce directă, ce croșeu de dreapta are băiatu' ăsta, moarte curată!

-Mi-e milă, da-i musai să văd cum îl cară pe targă...

-Cine, felcerul cu ghete 'mericane?? Ia, să-i vadă mama fețișoara lui ca laptele! - interveni în vorba celor doi bărbați o voce stridentă, de femeie.

- Lasă-l dracu', tu, muiere. Hai ș'om mere acasă, nu mai deranjăm oamenii.

- Da', nu vezi că au scos televizoru'-n fereastră, să vadă meciu' tot satul.

- Țla nu e televizor, e *plasmă*, prostando.

- Atunci, hai și tu acasă, să adăpăm caii, să mulgem vacile...

-Țțț, eu mai stau, să le vad pe pițipoancele celea cum se bat în baia de ciocolată... Mâncele tata!!!!

-Mai bine mâncele boala ai nemțească! Hai la birt, omule, și acolo e televiziune pe gratis. Tu te uiți la parașute până beau eu o bere, servesc un mic cu muștar de Dijon..

- Dijon, spui?! E prea scump, n-am atâtea parale în chimir.

- Las că ne dă și pe datorie...- o auzi-i pe femeie concluzionând și, mai apoi, de-a lungul uliței se lăasă liniștea.

Aș fi vrut să-l pot suna pe telefonul mobil, să-l întreb pe Mire, dacă și câte coaste i-a rupt campionul. N-am îndrăznit.

Imediat după pauza publicitară, spre surpriza generală, cei doi pugiliști, evident inegali ca valoare sportivă, revin în ring. Sunt cu copcii în arcadă, cu nasul rupt, pomeții sângerând dar, în *rest*, sunt *bine* mersi.

Intră în ultima rundă și Mirele-i dus imediat la podea. Face un efort colosal, toți mușchii i se cambrează și s-a și ridicat pe genunchi, pe picioare. Se legănă ca un marinar luat de valuri.

Bate gongul! Atac!

Când toți ne așteptăm mai puțin, Mirele își lovește dușmanul în plex.

Knock out!

S-a lăsat liniștea de dinaintea furtunii, una de-a dreptul periculoasă, pentru ca mai apoi, masa aceea de inși în manevră să se reverse din sala arhiplină, în ring, sărind peste cordoanele de protecție, peste oamenii de ordine și peste gongul care, rotsogolindu-se de mai multe ori la rând, schelălăii jalnic.

A fost ultima dată în emisiunea aceea televizată, când l-am mai putut zări pe Mire, printre trupurile contorsionate în spasmul sălbăticeii. l-am văzut ochii închiși, resemnarea întinsă pe față și un fir de sânge cum i se prelinge din gura spartă.

Capitolul 9

Autoturismul de teren 4x4 pare a fi un taur sălbatic printre celelalte automobile cu elitrele caroseriei încinse de soarele care-și scuipe, parcă, toată vлага cerească peste parcare.

Mirele sare primul prin portiera larg deschisă de șoferul care îl ignoră cu desăvârșire, grăbit să se pună la dispoziția șefei.

Îi prinde mâna plinuță cu unghii lăcuite, dar roase din carne, s-o ajute galant, în manevra de debarcare din automobilul nou nouț, pe poteca plină cu pir subțire de munte.

Greta, proaspăt candidat la unul din fotoliile Polului Continental, poartă costum alb și pantofiori mov cu cataramă strălucitoare.

Dama opulentă și cu nasul pe sus, aproape că trece peste șoferul personal, așa cum ai face cu un preș care, după ce l-ai folosit, îl arunci la lada de gunoi.

Fane este al treilea conducător auto pe care îl testează în ultimele săptămâni de când a primit unda verde pentru alegeri.

Cu spinarea încovoiată sub geamantanele pline cu garderoba femeii, insul cu bicepși reliefați pe sub tricoul sport o urmează la trei pași în urmă, de-a lungul potecii strivite între două masive de stânci.

Aproape de cabană și la un semn numai de ei doi cunoscut, șoferul încetinește pasul, ba chiar se oprește.

Mirele îl ajunge din urmă, îl depășește și, braț la braț cu Greta, intră ca o pereche princiară în poiana unde, pe un grătar uriaș, se perpelesc hălcile de carne de căprior și câțiva păstrăvi de apă dulce.

În urma lor, șoferul își aprinde țigara, înjurând birjărește. Evident, știe că și eu îl aud, dar nu-i pasă de una care umblă creanga și fără gardă de corp pe coclauri.

Din locul unde s-a așezat, cu fundul pe dunga geamantanului din piele de crocodil, încă mai poate vedea cum Greta își clatină-n mers șoldurile apetinsante. Bărbatul salivează, își întoarce capul spre mine, de parcă ar vrea să-i confirm că da, are dreptate, că, pentru o astfel de femeie, merită să se umilească.

Așa, tam nesam, îmi întinde o țigară din pachetul cu dungă aurie, apoi scuipe firul fin de tutun, care i se prinsese de limbă.

Încurajată de atitudinea asta, eu întind coarda:

- Ți-a suflat-o !

- Și io pot da cu pumnu', ca gorila aia, numai că eu dețin maniere, domniță! Am ștofă de șofer-lux, îmi țin pumnul și gura taman la momentul potrivit, așa că... de un om ca mine are dânsa nevoie. Punct.

Situația devine de-a dreptul comică. Aici, în creierul munților, un necunoscut mi se confesează ca și cum am fi fost împreună la școală.

Pe ea, pe Greta, nu o mai văzusem demult, de când părăsise postul de moașă din Satul fără Nume, fugise la oraș, cu un stilist atașat de trupa actorilor.

E drept, în ultimele săptămâni, în plină campanie electorală, o văzusem mereu la televizor. Se pare că *da* bine în decor, făcea audiență cu prostioarele pe care le debita, pentru că altminteri nu avea nici în clin nici în mână cu politica.

E fată din popor, una de-a noastră; asta e tot ce contează.

Pe mine, ca scriitor, nu ascensiunea Gretei mă interesa acum, ci Mirele, acel actor în plină ascensiune nu foarte demult, dar care alunecase din rău în mai rău, până ajunsese garda ei personală.

Mi se păruse ursuz, necioplit chiar, așa cum o trăgea după el, grăbind intenționat pasul prin prundișul ce acoperea tot platoul din fața cabanei de vânătoare.

- Arthur, Mirele meu, te rog, nu mă lăsa să-mi rup tocurile pantofilor care m-au costat cât prima ta pentru participare la campionatele locale!

Am doar șaiszeci de kilograme, parol, m-ai putea duce pe brațele astea puternice... Ce te-ar costa?

Ei, în schimb, ți-aș putea oferi un sejur pe insula aia specială...

-Mai tacă-ți gura, că te aude...

-Cine, în pustietatea asta ? ! Ursu' ! Nu mai știi de glumă, negurosule.

Au, cred ca mi-am luxat glezna. Piciorușul meu, auu, au ...

-N-ai nici pe dracu'. Ridică-te și mă urmează. Înainte marș, după mine ! Ca la cazarmă. Las' că scot eu untu' din tine, curviștină ce-mi ești.

Mirele vorbise clar, ca la filmare, în timp ce-și eliberase brațul din strânsoarea Gretei, și avansa cu pași mari spre terasa de lemn decorat cu coarne albe de cerb.

-Hello, mizerabilule!!! Ce te grăbești ? Cine te așteaptă acolo?

Vino înapoi, la norocul tău, eu sunt *norocul* tău, fiu de târfă ce-mi ești.

Auuu ! Cred că mi-a intrat o furnică pe decolteu. Repede, hai, scoate-o, că mor ! Vino odat' că d'aia te plătesc, ce dracu'!

Nu vrei ? OK! Îl chem pe șofer.

Fanee ! - strigă Greta, așa cum sta, cum se așezase prostește și sigur, doar ca să impresioneze, chiar pe marginea prăpastiei.

Se simțea frustrată, era furioasă, din ce în ce mai furioasă, apoi chiar disperată și, într-o clipă de nebunie, sta gata să-l șantajeze pe Mire.

-Arthur, Regele și Mirele meu, dacă nu vii acușica la mine, îmi dau drumu-n hău. Uite așa, direct în cap.

Chiar vrei să mă ai pe conștiință, Regele meu??

Cum vrei tu, fustangiule, uite, mor!

Cine va mai scoate Om din tine, cine te va face vedetă la *Holivud* ? Aud?

Fără Greta, fata-deșteaptă, rămâi un actor care împușcă banul, colo un prost încasând la pumni în spectacole *populare*.

Adio și n-am cuvinte!

Fane, șoferul, a ajuns la Greta primul, a prins-o în brațele lui de fost oțelar și, în ciuda zvârcolirilor ei ca de știmă prinsă în cârlig, a reușit să o scoată de pe buza crevasei pe tăpșanul cu gențiene și o mulțime de afini dați în pârg.

Am ajuns împreună, în salonul cabanei de vânătoare, unde invitații, domni la costum Armani și cravată din mătase naturală, loveau cu crosa o minge de golf, mică și dură, din plastic.

Toată lumea vorbea, nu asculta nimeni.

Câțiva o salutară pe candidată perverși. Alții din teamă, dar cei mai mulți o ignorară fără nici un interes.

Ea nu se feri să înghită gălușca, apoi îi luă în târbacă, tutuindu-i, sărindu-le-n gât și pupându-i cu tot focul.

Când termină *circul*, se așeză turcește pe covorul frumos, își descălță pantofiorii din meșină mov și-i aruncă, aproape victorioasă, în brațele Mirelui.

- Arthur, Regele și Mirele meu, un lighean cu apă și gheață, te rog ! - comandă ea, în timp ce salonul se golea de bărbații care, așa, brusc, se hotărâră să *supravegheze* focul și grătarul de afară.

-Tâmpito ! – scăpă vorba printre dinți Mirele, cu o indiferență care o făcu pe Greta cea obraznică să-și ceară iertare.

Din locul meu, îl văd pe Mire cum trage din țigară, cum aruncă fumul înapoi, pe nări, în aerul ozonat, ca și cum ar vrea, în modul acela stupid, să se sinucidă.

Mi-e milă de el, apoi realizez că, de fapt, execută doar un exercițiu pur teatral. Mirele face ceea ce știe mai bine, își joacă rolul de bărbat cu lipici la femei de succes și proaste ca noaptea.

Eu îmi amintesc de biata Lebăda, în timp ce nurlia de Greta, acum ridicată pe brațe de pe covor, de șoferul afectuos, a dispărut în camera rezervată ei, una de lux.

Cel care îl anunță, mai apoi, pe Mire, că a fost *concediat*, este tot șoferul Fane - o face cu o bucurie pe care nu și-o poate masca oricât s-ar strădui.

-...așa că, în numele dânzei, îți ordon să părăsești imediat *obiectivul!!!* - încheie el triumfal și îi întoarse fundul, parcă prea obraznic pentru un corp de bărbat.

Mirele mă privește pentru prima dată pe ziua de azi, direct în ochi. Este vulnerabil, dar nu speriat de întorsătura lucrurilor.

I s-a redat libertatea de-a crăpa de foame sau de-a se arunca în prăpastie.

Leșim împreună în poiana plină de fum și cu iarba mănjită de sângele căpriorului înjunghiat.

Din cuțitul cu vârf ascuțit, încă se mai prelinge un strop de sânge neînchegat; se clatină, cade, se face una cu țărâna hidrosopică ca o sugativă.

-Aduceți Graalul! Un vas de aur, nătrăilor! Aduceți un pahar, ceva... să adun sângele, prinse a striga Mirele, în timp ce strivea sub talpă mucul țigării.

-Un vas... ceru și satrapul, dar vorbi atât de încet și de fără convingere, că nu-l luă nimeni în seamă.

Politicienii, mai toți și oameni de afaceri în top, se prefăceau să nu-l iau în seamă pe actorul care de *nebu* ce fusese a rupt contractul cu cea mai mare casă de filme de pe Mapamond.

Muncitorii - bucătarii, chelnerițele și echipa de striptese - care avea să condimenteze petrecerea din noaptea care urma, toți în păr râdeau, făceau glume deocheate pe seama *nebului*.

Greta, mai elegantă și mai scorțoasă ca niciodată, reapăru în decor - făcu doar un semn, la care... șoferul, avansat de cinci minute în post de director de campanie electorală, îl înșfăcă pe Mire de după ceafă.

Actorul fără rol nu opuse niciun fel de rezistență.

-Cale bătută! - îi strigă careva, iar altul zise cu o undă de nostalgie greu ascunsă:

-Ăsta-i Omul pentru care mi-am rupt paltonul, m-am îmbrâncit să obțin de la el un biet autograf !

Acum, cocoțată pe masă, Greta, în rochie roșie-roșie și cu salbă de aur adevărat pe sânii rotunjiți cu silicoane, se pregătea să officieze barbar și defel potrivit pentru o carieră pacifistă, așa cum declara că-și dorea.

- Sânge ! Hai la sângeee... Cine vrea o baie de sânge... Sânge, fraților, sânge...

Avea fața foarte lividă, ochii închiși. Ținea paharul de cristal plin pe jumătate cu sânge de căprior, între palmele-i un pic tremurânde.

Lumea aia *bună* amuțise, unii ar fi dat orice să oprească mascarada, dar nimeni nu avea curajul s-o coboare de pe blatul mesei, s-o pălmuiască, trezind-o la realitate pe isterica aia.

-O, yes, Madam Dracula! - chicoti un turist, gata să de-a drumul și camerei de filmat, un intrus, despre care nimeni nu știa de unde apăruse, cine-l trimisese în *misiune*. Altminteri, cum ar fi ajuns întreg, singur și fără bagaje în creierul munților, la cabana aia selectă, care fusese reținută sută la sută pentru protipendada provincială.

Nu conta. Faptul era deja împlinit și Greta, euforică și un pic cam nebună, își trecu degetul peste buza paharului, își înmuie sfârcul unghiei dată cou oja în lichidul care a prins să se închege.

Haita de oameni intră-n delir.

Gretei nu-i pasă de gestul pe care îl repetă, îl duce până la capăt; ea a rămas în fond o moașă adevărată. Sângele de animal sau de om nu o înnebunește, nici n-o sperie, ca pe alții.

Capitolul 10

Acum cinci minute m-a sunat pe mobil Paula Ciuclea, singura femeie din partea asta de lume care ține pe inima și pe spesele personale o Camerală.

-Își permite pentru că este bogată! – cârâie urâcioasă, partea mea țărănească, Varvara - cea care mă și mir cum de m-a lăsat de atâta vreme în pace.

Aș putea s-o înfrunt, s-o pun la punct, să-i spun cum că doamna aia și-ar putea cheltui banii, mulți-puțini, câți îi are, pe vacanțe de lux, pe bijuterii și alte extravagante.

Dar, cum nu sunt chiar o melomană din fire, țărâna din mine ar fi uimită, poate chiar intrigată, să aflu că așa, peste noapte, iaca, mă dau în vânt după muzică cultă.

Poate că nimic nu este întâmplător, totuși, corala Paulei - femei și bărbați, îngeri sau cavaleri în hlamide albe cu cruce pe piept!

Imaginea pare ireală într-o lume gătită de vitezomani.

Mă retrag mai bine să scriu, la computer.

Gata, deja bat intuitiv un alt titlu de capitol, decapitez fraza asta, fac *curat* pe pagina word.

O iau de la capăt, împestrițez cu litere...

Dacă m-ar vedea acum Marele Critic, cum bat cu buricele a doar două degete în tastatura asta! Cum prind din urmă ideile, le pun în cuvinte, în sintagme, în pagini de carte și...nu într-o carte chiar de bucate.

Asta-i *beția* cuvintelor, când intri-n vertij, ca într-n viraj o mașină de curse !?

O bucurie mereu nouă îmi ține respirația, îmi trece frison pe șira spinării, scriu din memorie despre cum... ieri m-am întâlnit întâmplător cu Lebăda și cu Mirele ei.

Nu m-au văzut, nu m-au salutat, au trecut pe trotuarul celălalt, au intrat pe o poartă înaltă, pe care scria: Tribunal.

În jurul meu, orașul foșnea ca vântul în știubeiul cu viespi.

-Suntem un popor gata să-și frângă gâtul în drojdia sticlei? – m-am întrebat retoric și pentru că nu am găsit un răspuns bun, am ocolit parcul în care câteva persoane *defavorizate* cerșeau bănuțul pentru cinzeaca următoare.

Dacă aș câștiga lozul cel mare, îmi ziceam ieri, îmi repet și acum, mi-aș tipări toate cărțile curajoase și încă nescrise. Aș scrie numele fiicelor mele pe fiecare pagină și le-aș lăsa cu testament celor ce nu vor învăța să scrie și să citească.

Dacă mi-ar mai rămâne, după nebunia asta, vreun sfanț în geantă, aș asfalta drumul spre Satul fără Nume.

Cu restul?

I-aș cumpăra Paulei Ciuclea o televiziune, *pe bune*.

-Vorbe! - mă pune la colț conștiința mea, mereu vigilentă când vine vorba de promisiuni.

Nu am o replică potrivită și ciulesc urechile înspre ruinele cetății fără nici un stăpân, de unde aud venind un galop înfundat, ca de copite bandajate în obiele de lână.

Pământul se cutremură, în tavan zăngăne sârma de care odată era prinsă lampa cu naftă, acum beneficiem din plin de ajutor social și de electricitate.

Las scrisul, poate să aștepe cât inima-mi poștește.

Ies în calea călăreților cu apă în găleată și cu curiozitatea afișată pe față.

În piața veche, cohorte de bidivii în valtrapuri de purpură brăzdată de aurul crucii teutone se adună în flanc stâng, se împart, se desfac, se reînnoadă cap la cap, spre flancul drept, spre punctul din centru se prind... intră și ies din scena care, mă lămurește careva dintre mașiniști:

- Nici nu era trecut în program.

Nu pare să fie o alarmă pe garnizoană, nici exercițiu de forță majoră.

Dresați, caii, dar mai ales figuranții luați cu ziua în custodie de Casa de Filme, se împiedică în arme și-n iarbă.

Zăbala din polimeri roade carnea și spuma se revarsă la colțul gurii unei iepe, care geme, dar poartă pe mai departe acel simulacru de *cavaler* cu armura ce nu reușește să-i acopere tot burdihanul.

Iaca și Mirele! S-a împăcat cu Regizorul?

Oricum, e în rol și e mai mândru, mai frumos decât va fi fost adevăratul Rege Arthur.

Strunește cu fermitate armăsarul alb, care se arată în stare să care în șa și bărbatul și lancea și suliița și scutul, tot recuzită și nu chiar din foi de mucava.

Nervos, animalul de rasă doar apasă cu copita în iarba zdrobită, nechează atât cât stăpânul să-l audă, să-l înțeleagă.

Călărețul îl strunește pe loc, în cerc tot mai strâmt, împlântându-i pintenii în pânțelele suplu.

Trage și dârlogii, smucește tare și la întâmplare. Calul lui s-a ridicat de pe patru, pe două picioare.

Cu șira spinării în arc, galopeză pe loc, lovind furibund din copitele potcovite.

Mirele, un actor, acolo un om sub povara armurii cu zale princiare, nu se ridică, nu se mai poate sălta de șale. În disperare de cauză, așteaptă ajutoare.

-Pe el, mă! Pe el... Strigă grăjdarul și un ciopor de haidamaci cu lance și spadă dar fără armură, cu turul blugilor rușiți în șaua mârtoagelor, vin, îl salvează.

Altădată, Mirele, aflat în *pielea* Regelui Arthur, nu ar fi suportat rușinea, ar fi snopit în bătaie animalul acela pur-sânge.

Acum râde ca prostul, așa, plin de colb pe față și pe veșmintele minunate, se lasă într-o rână pe brațul de paie.

- Blegule! – îi strigă Greta, cu dezgust - din celălalt capăt al pieței, așa cum stă legată fedeleș pe rugul de vreascuri, în care: Pst!, un singur chibrit, o singură scânteie și nu ar mai ajunge vie în ziua de mâine.

Pe câmpul de bătaie, caii cu călăreții lor în cohorte, se lovesc frontal, se resping, se realiniază ca sub o riglă de calcul.

-Aștia e dați dracu'?! - constată cu admirație rândușul..

Vocea Regizorului se aude peste tot, în megafoane.

Dă un ordin și toată mașinăria aia biologică se pune-n mișcare.

Înaintează înafara pieței vechi, dincolo de Satul fără Nume, merg într-un singur pas, cadențat și nemotivat, zdrobind tot lanul cu floarea soarelui.

Așa trebuie că facă și lăcustele, se organizează și înaintează pas cu pas, centimetru cu centimetru... Dinaintea lor nici un fir de iarbă nu mai are scăpare.

Mirele, rămas singur și de izbeliște, fluieră după calul care a dispărut ca și cum l-ar fi înghițit pământul.

Numele lui, cel al Mirelui, al Regelui Arthur, se aude rostit, chemat de urgență în centrul platoului.

Nu răspunde nimeni.

Regizorul înjură în câteva din limbile planetare, chemând actorul cu rol principal, la filmare.

Cu sau fără Rege, mașinăria de război, odată pornită, merge ca unsă.

Mașiniștii trag secvență după secvență pe pelicula cu filmul care a scăpat demult din buget și scenariu.

Târziu în noapte, peste miriștea mirosind a fecale de centauri, se lasă liniștea păsloasă de după încleștarea din care morții se numără în milioane.

Legați unii-n alții, prizonierii de război, toți rași în cap și cu salopetele ca portocala, așteaptă finalul, să-și primească leafa pe ziua de muncă, o zi nu tocmai ușoară.

Sub Luna care se ridică precum o față de staniol roșu, câmpia este o rană deschisă. Miroase deja a cangrenă.

Pe mine, ca scriitor, sângele nu mă mai sperie! Organic, anorganic...

Port aceeași bluza albă din fir de viermi de mătase, de la primele pagini din cartea asta. Este un veșmânt bun în toate ocaziile, cu sau fără pata aia care, ba apare, ba dispare.

Ce-o fi o fi! - îmi zic și-mi propun ca s-o duc cât mai repede la curățătoria chimică.

Capitolul 11

De câteva zile încoace, îmi pierd vremea pe platoul de filmare, mai prind un zvon, o bârfă, mă documentez pentru cartea mea viitoare.

Regele și cavalerii săi, în jurul mesei rotunde, tot actori deveniți eroi ai unui film care merge cum vrea el, nu-i mai ascultă, au devenit nervoși peste poate.

Le sare țandăra din te miri ce și se ceartă ca proștii, aruncându-și în față vorbe pe care, mai apoi, sigur le regretă.

Până și mie îmi pare rău că am dat năvală, din curiozitate și pe gratis, în *farfuria* care mi se păruse la început numai lapte și miere.

M-a luat valul. M-am lăsat de bună voie atrasă în cursă. Acum, în grija mea este rulota Regizorului și cea a Gretei - asta pentru că am dovedit a fi ceea ce se numește, îndeobște, femeie de încredere.

Am privilegiul ca în toată viața pe care o mai am în față, să mă dau *mare*, să mă laud că eu am bătut de colb pilotele, am măturat și aerisit cabinetele *monștrilor sacri*.

Nu sunt singura femeie de aici, care se lasă prinsă în mirajul cinematografului pe gratis.

Lebăda, încă în convalescență, dar cu aceeași rochie albă și cu o aripă în loc de mâneca stângă, ajunge dis de dimineață, prima pe platoul de filmare. Ea fierbe cafeaua, o toarnă în termos.

Apoi, hrănește și adăpa calul pe care Mirele îl călărește, cât e ziua de mare.

Lebăda țesală animalul cu duioșie aproape maternă, îi pune șaua, îi leagă dârlogii și totul, absolut totul e gata până la 7 fix, când sună deșteptarea pentru artiști.

De cele mai multe ori, Mirele întârzie, ea îl așteaptă stoică, ore și zile în șir, în soare sau ploaie.

Uneori, când el nu se trezește mahmur și în toane proaste, o ia de după umeri, o strânge în brațe, așa ca pe un copil, al cărui moral știi că depinde numai și numai de afecțiunea pe care tu i-o acorzi.

Atunci Lebăda se lasă moale, se lipește cu singurul ei sân întreg de sternul bărbatului, își împinge pântecul fierbinte, coapsele tari în pulpele acoperite de zalele armurei medievale.

Știe, fără ca cineva să-i repete, că deși îi aparține prin acte și legi, între ei, ca bărbat și femeie, nu va mai exista niciodată un alt început, unul frumos ca în filmele vechi.

Alteori, când Mirele-i evident taciturn, Lebăda leagă armăsarul de gard și se ferește ca de lupul turbat să-i iasă în cale.

Dar cel mai tare îi place să-i pregătească armura, e grea, nu o poate ridica, se apleacă doar peste ea, o lustruiește din za în za, cu pastă de dinți și praf de bicarbont cumpărat pe banii personali, de la prăvălia din sat.

Nu își mai pune demult întrebări de prisos, nu dă vina pe alții.

Se simte ca o femeie aproape întreagă și îl iubește cu aceeași patimă oarbă.

Lebăda este, se face pe zi ce trece tot mai frumoasă, cu pletele crescute și mai mătăsoase după cura încheiată cu citostatice.

Și ce dacă-i lipsește un sân?

Ea este o amazoană !

Amazoană? Substantivul acela, odată intrându-i în gând, a chinuit-o toată săptămâna trecută.

Atunci, l-a rugat pe scenarist, pe Regizor, să-i facă și ei un rol mic-mic, unul de războinică, de femeie care trage cu arcul, aruncă lancea...

La început, toți o tachinară și, în derâdere, chiar Greta îi promisese să-i pună vorbă bună, unde *trebuie*.

Apoi, lucrurile au devenit extrem de serioase -Lebăda da semne de nerăbdare, nu mai putea să aștepte.

A intrat în rulotă, la Mire. I s-a strecurat în armură și așa, cu viziera lăsată, l-a așteptat o zi și o noapte.

În nădușeala care îi spuzise obrazul, se trezea, adormea și din nou se trezea... Uneori i se părea că-i aude pașii, un fel de târșăit de papuci peste scândura dușumelei.

-Ai îmbătrânit, omule!- zicea atunci, cu milă, și își vedea bărbatul așa cum va fi să fie el peste douăzeci, treizeci de ani, un moșneag cu părul alb și mâini tremurânde de alcoolic irecuperabil.

Prin fereastra lăsată deschisă, râsul și vorbele proaste ale celor din parcul de rulote ajungeau toate până la ea.

Ajungeau și la mine, cea care, târziu în noapte, tot întindeam rufele Gretei la uscat, pe o sfoară împletită din naylon.

Apoi a adormit până spre dimineață când, s-a trezit asudată și înspăimântată.

Copilul ei era singur acasă!

Acum nu o mai interesa Mirele, care își pierduse vremea în cabina cu numele Gretei scris cu ruj de buze pe ușa melaminată.

Lebăda a ieșit din armură, a fugit din cameră, o văd cum aleargă de-a curmezișul platoului, spre liziera Satului fără Nume.

Câteva luminițe o atenționează că acolo se lucrează, se construiește viitoarea cetate, care va fi *cucerită* de cruciați în *seria* următoare.

A alunecat, a căzut în groapa cu betonul încă moale.

Se adâncea, se cufunda și nu exista prin jur nici un pai în care să-și pună speranța salvatoare.

-Sortii ei de lume! Cine-i nebuna asta în rochie de mireasă! - întreabă speriat macaragiul, un ins grav și care nu mai găsește cuvintele potrivite ca să se dezvinovățească.

-Sar după ea? - întreabă de formă un puștan ce rezemă coada lopeții, chiar lângă cofrajul în care cimentul se întărește văzând cu ochii.

-Ești nebun, o mierliți împreună.

-Las', tot n-are golanu' ăsta bani de mausoleu!! - făcu gluma macabră un altul.

- Să vină cascadorii, s-o scoată, s-o salveze. Unde-s cavalerii Mesei Rotunde?? Dorm ca belferii!

-Hai, dă-mi mâna, cucoană! Hai, dacă te întinzi o leacă, cred că ne atingem cu vârful degetelor.

-Cine-i nebuna în rochie de mireasa? - repetă întrebarea prostește macaragiul.

- Ai' de se ține după Regele Arthur... zice cineva cu o undă subțire de reținere.

-Sărmana, are cancer...

-D'aia s-a sinucis!

-Lasă vorba, prostule, sună mai bine Ambulanța...

Acum, când scriu scena asta, mi se pare că am fost acolo tot timpul, de fapt, am ajuns la fața locului odată cu pompierii, unii voluntari, fără frânghii, fără experiență în astfel de situații.

Cameramanul era deja la post, trăgea cadre unul după altul, fără să fi așteptat indicații de la Regizor.

Mult mai târziu, au ajuns acolo Greta cu Mirele.

Greta, după primul și ultimul ei rol, în plină tranziție de la moșit la politica pan-continentală, avea halat nou și părul rulat pe bigudiuri de sârmă inox. I se vedeau clar cicatricile rămase după operația de întinerire, așa, ca niște vinișoare pornite imediat, de după pavilionul urechii.

Nu-i mai păsa că era deja o persoană cu notorietate, candidat cu șanse reale în alegerile următoare, Greta se purta așa cum îi era felul.

Nimeni nu îndrăznește să o judece, s-o dea la o parte din fața aparatului de filmare.

Îl priveam și pe Mire, încă îl mai văd, așa desculț, pășind prin ochiul cu ciment moale...

Se lasă într-o rână, nu mișcându-se, doar făcând pași lipiți unul de altul.

- Tot îmi prinde bine la ceva cursul de *târâș* prin nisipuri mișcătoare, zice el și râde trist fără ca cei din jur să înțelegem ce a vrut să spună cu asta.

A ajuns la Lebădă, o prinde pe subrațe și, așa ca pe snop de trestii, o trage pieziș, după el.

Cum ajunge pe loc solid, o și trânteste dinaintea Gretei, zicându-i:

- Ia-o în primire!

El e plin de cimentul care i se întărește pe haine ca o armură de solzi veritabili.

Ea are rochia scorjită și pletele prinse în șuvițe ca și încărunțite. Respiră.

Greta își trage papucul cu pământul mov, de sub părul Lebedei - femeia din fața ei nu miroase a beton, ci a iederă verde.

-Gata circul, cavaleri ai mesei-rotunde! - declamă voit comic unul dintre actorașii ce se tot bagă, de la o vreme, pe sub pielea Regizorului.

Regizorul, singurul ins care a rămas în tot timpul acesta sigur pe sine, de parcă ar fi fost dinaintea unei repetiții de duzină, dă ordinul de *retragere*, la care toți, în frunte cu Greta, se pun în mișcare.

Se grăbesc să-și ocupe locurile din jilțurile din jurul mesei cât roata de car și acoperită cu gazon tuns proaspăt.

Până și Mirele-i prezent la filmare, stă drept, cu coroana pe cap și cu Lebăda foarte palidă dar în postură de paj, în spatele jilțului 'nalt.

Tace și bea, ca și cum și-a uitat replica.

Femeia și-a lăsat capul peste umărul lui și el prinde s-o mângâie pe păr, așa cum un stăpân bun își mângâie puiul de câine.

Acum lucrurile alunecă din real în ireal, intră pe turnura obișnuită cursele de mare viteză și, rând pe rând, toate paharele se umplu și se golesc de băutură nepotrivită, carnea de batal sfârâie înfiptă în țepușe direct pe masa rotundă...

Și, parcă anume pentru ca Regizorul să înnebunească, Mirele se ridică, își înșfacă nevasta, o ridică pe brațe, pe umăr, dispare cu Lebăda, aproape leșinată, în ceața care, brusc, în urma lor se lasă grea ca o cortină din pâslă.

Revin într-un târziu și când nu-i mai aștepta absolut nimeni.

Pășesc însoțiți de lumină. Ea poartă rochie albă din dantelă cu perle și-i fără aripa de pasăre în loc de mânecă stângă.

Este numai femeie.

El are veșmânt de brocart pe sub pieptarul de zale și încălțări pentru marș-lung în picioare.

Regizorul aplaudă intrarea triumfală, îi cheamă, le face loc pe tronul tot cariat dar, cândva, demult, poleit de adevăratele cu aur.

Camerele de filmat bâzâie peste capul lor, ca bondarii.

Secvențele se derulează una după alta, cu viteză înspăimântătoare. Mii de duble se trag într-un singur minut.

Apoi, obosit, timpul se lenevește, lânzezește ca seul...

Soldatul rânduș, cu Greta cot la cot, bea pahar după pahar din vinul dulce și roșu.

În fața lor, dinaintea focului, Mirele s-a așezat în genunchi și îi trece Lebedei părul learcă prin dinții pieptenului de os.

Regizorul, caută și găsește o *viitoare* vedetă dintre mii de inși anonimi. El, omul care recrează o lume după un scenariu, privește perplex cum femeia aia, cu un singur sân teafăr, străluminează. Este sigur că o vede pentru prima oară în viață.

Nu-i vine să creadă că e aceeași persoană cu *smintita* care, săptămâni la rând, a făcut pe gratis șmotru pe platou și-n toate rulotele, a țesălat mârțoagele din grajduri, a lustruit fibulele din vestele de luptă și cele din harnașamentul bidiviului încălecat de Regele Arthur.

Femeiuștele toate, câte îi ținuseră cu brio, tonusul și isonul în timpul filmărilor din săptămânile anterioare, acum doar reazemă masa. Unele-s urăcioase de-a dreptul, altele doar nostalgice, dar nici una nu mai are speranța că va face parte, pentru mai departe, din *alaiul* de bacante cu care se plimba, de pe un continent pe altul, Regizorului.

Mănâncă și bea, se ghițuiesc ca la parastas, fără frivolitate și fără a mai lăsa impresia că sunt interesate de Artă.

Poartă tot costumele de la filmare - un balot de rufe îmbâcsite cu transpirație și parfumuri amestecate.

Cetățenii Satului fără Nume, care avuseseră șansa de-a fi figuranți într-o *cooproducție*, inși de toate vârstele, unii știrbi, alții nerași, dar mai ales femeile lor, cele mai multe gravide, nu vor

în ruptul capului să creadă că fericirea lor s-a consumat, că *circul* se mută, cu arme și bagaje, în alt sat planetar.

Ar fi nevoie de o muzică îndrăcită! - zic, dar cine să mă audă, cine să cânte?

Actorii în rol de cavaleri teutoni, toți în păr în ținută de luptă, stau alături de Regele lor - acolo un om cu tălpile mari și desculțe întinse fără nici o jenă, spre focul de tabără.

Greta, situată deasupra tuturor problemelor *prostimii*, formează pe mobil numărul lui Fane, omul de încredere și directorul ei de campanie electorală. De la capătul celălalt îi răspunde robotul!

Greta înjură fără jenă, se ridică pe picioarele un pic tremurânde, ba chiar urcă pe scaun, pe masa acoperită cu gazon proaspăt, de unde, cu același aparat de telefon care a costat-o mai mult decât leafa unui actor, fotografiază *nebunia* din toate unghiurile posibile.

Mirele, cu ale lui apucături medievale, care ar fi trebuit să-l transpună în *pielea* și rolul istoric al Regelui Arthur, și-a părăsit încălțărilor de marș lung și soldații strânși ciopor la un deț de alcool.

Se așează în tron. Mobilierul antic troznește, se lasă într-o rână... i s-a rupt un picior. Mirele râde în hohot.

Lebăda plânge fără să știe de ce. El o saltă pe genunchii acoperiți cu cămașa de zale, îi suflă fierbințeală după ureche, îndemnând-o să bea vin roșu din pocalul care, sub reflectoare, strălucește ca aurul.

Ea nu are puterea să i se opună. Soarbe din băutura care, între timp, a prins gust de rugină.

Și... timpul se pornește din nou, cu furie incredibilă.

Zidurile de butaforie, mârtoagele țigănești, caii de corvoadă și cei pur sânge, adunați într-o singură herghelie, nechează, lovesc din copite în scândurile staulului. Rup în dinți lemnul, cuiele ruginite și ies în galop, se pierd în pădurea de carpeni ...și vântul se pornește nebun, smulge, ară fir cu fir iarba crescută pe masa legendară.

Aruncă cât colo mâncarea de recuzită.

Sfâșâie veșmintele de pe inșii frivoli, îi lasă goi goluți, ca la începutul de lume, le despletește părul și destinele, le fură mințile.

Mirele prinde în gură cercelul Lebedei și-i sparge perla scumpă-n măsele.

Ea se agață cu brațele albe de gâtul lui și așa, ca în filme, împreună se tut duc cu tornada care mătură Satul fără Nume, ruina cetății medievale; saltă de la pământ caii și șeile cailor, -urcă direct la Dumnezeu figuranții cei beți de vin și de glorie efemeră.

Totu-i un amestec de resturi de hrană, de pahare de unică folosință și sticle șândărite, de giuvaieruri cumpărate cu bani albi, cu bani negri, și o mulțime de dinți trași din trupuri cu tot cu maxilare...

Un film bun, o lume care fusese aproape perfectă din punctul de vedere al Regizorului, s-a dus pe copcă!

Doar pocalul, în mâna actorului care-l jucase pe Regele Arthur,- acolo un recipient de recuzită și în care băutura a prins sărătură de sânge, mai este întreg și plin cu vin roșu ca sângele tânăr.

- Este Graalul, vasul pe care l-am privit pe simezele burgului cu cel mai înalt turn de observație din toată provincia? Zic dar nimeni nu mai are timp de astfel de întrebări și mai ales de răspunsuri.

De pe câmpul de luptă al cruciaților spintecați în iatagane, se ridică în cohorte stafiile, fumegă balega arsă de jumătate și miile de bărbați ce juraseră pe Cruce sărăcia și castitatea pe care (poate) nu le respectaseră, se întorc din Cer și din Iad pe Pământul nostru.

Ca niște leșuri peste care uliul planează confuz, trupurile oamenilor și cele ale animalelor, laolaltă, creează decorul perfect de după ultima bătălie din deșert.

Acum, până și eu, autorul, sunt derutată, defel duală - partea țărănească cu cea urbană nu se mai luptă între ele pentru o simplă idee.

Sunt doar femeie, una care scrie despre destine foarte posibile - o tipă în blugi și bluză de mătase împroșcată pe locul de sub inimă, cu picuri de sânge sau ... poate-i numai cerneală.